Biblioteca Regională
Tg. Mureș, R.A.M.

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

20

JOI, 16 MAI
1968, ANUL II

«Giganții șoselelor», iată tradiționalul supranume la care aspiră și acești elevi, componenți ai lotului de juniori de la Clubul «Dinamo»—București.

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

CITIȚI IN PAGINILE 12—13 «CICLISMUL, SPORTUL TUTUROR VÎRSTELOR»

Miercuri, 8 mai 1968, s-au deschis lucrările sesiunii a X-a a celei de-a V-a legislaturi a Marii Adunări Naționale.

Priviți cu atenție fotografia. Ea este un document al anului 1948, de pe șantierul Bumbești-Livezeni. Părinții voștri își amintesc desigur cu emoție de ziua aceea însorită de primăvară, din urmă cu 20 de ani, cînd în Valea Jiului, pe șantierul de la Bumbești-Livezeni, peste 30 000 de tineri au pornit lupta hotărîtă cu stîncile.

Pentru cinstirea exemplului acelor acte de eroism, Comitetul Central al U.T.C. a lansat o chemare prin care îndeamnă întregul tineret al patriei la o largă întrecere în muncă pe numeroasele șantiere ale tineretului, la orașe și sate, în industrie și agricultură, în tot ceea ce construiește întregul nostru popor sub conducerea înțeleaptă a partidului, pentru înflorirea patriei socialiste. Tinerii sînt chemați să răspundă «prezent» la construirea primei autostrăzi București-Pitești, a șoselelor Baia Sprie-Sighet, Bumbești-Livezeni și Cîmpina-Comarnic.

INTERVIUL NOSTRU

ÎN AJUTORUL RECOLTEI

De curînd a apărut Hotărîrea Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R. și a Consiliului de Miniștri cu privire la prevenirea și combaterea efectelor secetei.

În legătură cu aceasta, ne-am adresat tovarășului inginer doctor CEZAR NICOLAU, secretar al Consiliului Superior al Agriculturii, cu rugămintea de a spune cîteva cuvinte cititorilor noștri despre felul în care pot lua parte și ei, alături de părinții și de frații lor mai mari, la această importantă acțiune.

«După cum se știe anul acesta, în primăvară, au căzut foarte puține ploi. Din cauza secetei, recoltele sînt amenințate și întregul popor este chemat să ajute la combaterea efectelor secetei. Mă întrebați ce pot face copiii și tinerii în această situație. Ei pot ajuta la transportul apei în cîmp, la plantațiile tinere de pomi, la legume, degajînd astfel un număr mare de brațe de muncă ce pot fi folosite la treburi mai dificile. Elevii mai pot, de asemenea, participa la udarea culturilor cu ajutorul găleților sau al furtunurilor amplasate la autocisterne, sau la butoaiele cu apă. Săparea unor șanțuri pentru strîngerea apei este o acțiune la care elevii pot, de asemenea, ajuta alături de părinții lor.

De curînd, s-au repartizat în unitățile agricole cantități suplimentare de îngrășăminte. La distribuirea acestora pe culturi, elevii pot aduce un ajutor valoros. La stațiile de pompare, la dirijarea cantității de apă ei pot da de asemenea o mînă de ajutor.

În județele Ialomița, Brăila, Podișul Dobrogei, în județele Constanța și Tulcea, în Ilfov și Teleorman, în partea de sud a Moldovei, unde lipsa de ploaie se face simțită mai mult, ajutorul dat de elevi se impune cu mai multă stringență.»

DRAGI cititori, v-ați PREGĂTIT?

In luna iunie, începe mult așteptată etapă

a **II**-*a*

a **CONCURSULUI**

COMORILE PATRIEI

Această etapă de mare amploare va purta numele de

CONCURSUL VACANȚEI

ASIGURAȚI-VĂ ABONAMENTUL PE TIMPUL VACANȚEI PENTRU A NU PIERDE *cupoanele de participare*

PREMII MARI!

URMĂRIȚI ÎN VIITOARELE NUMERE ALE REVISTEI APARIȚIA **REGULAMENTULUI** ȘI A **CUPOANELOR** DE PARTICIPARE LA CONCURS.

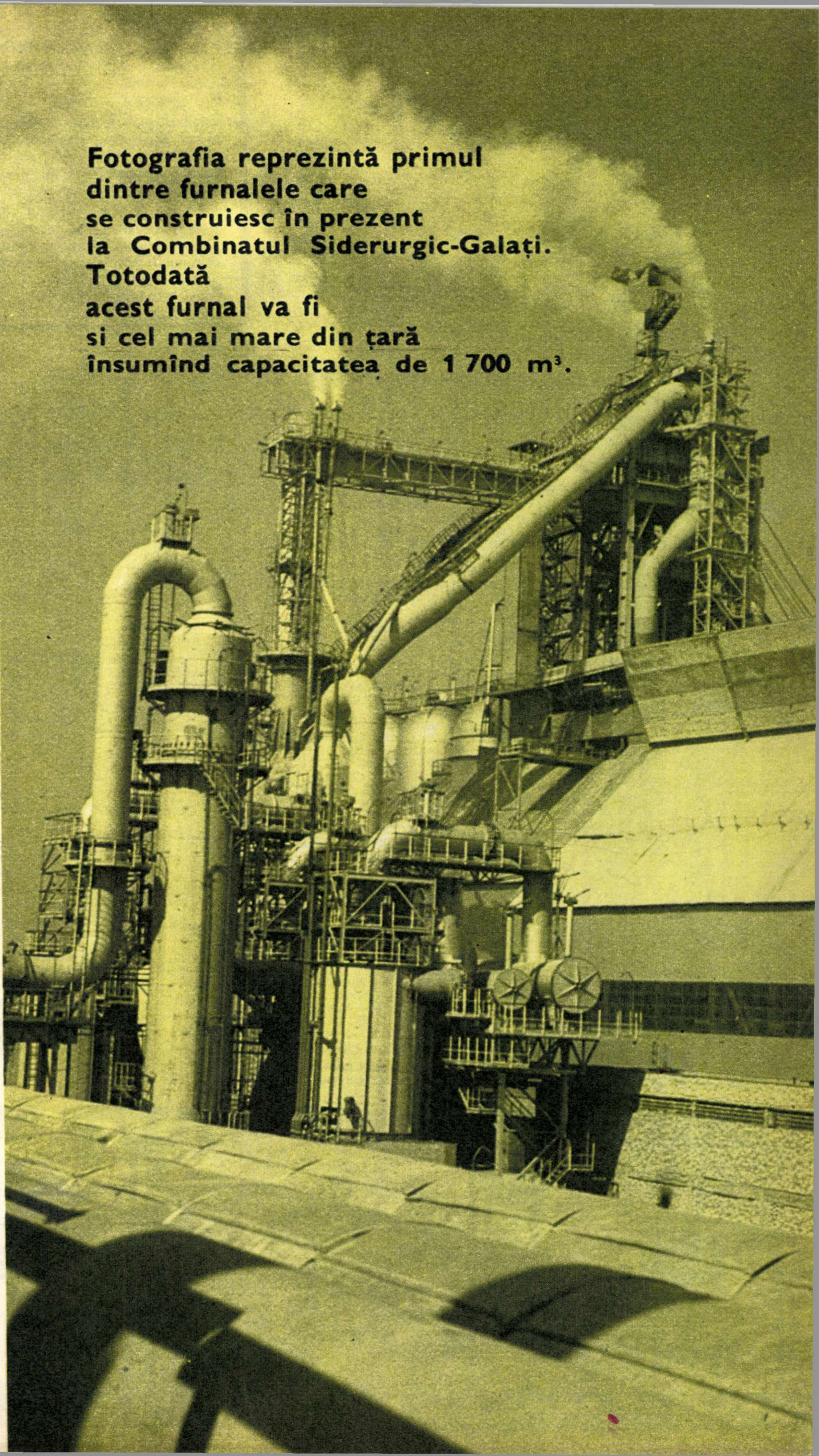

Fotografia reprezintă primul dintre furnalele care se construiesc în prezent la Combinatul Siderurgic-Galați. Totodată acest furnal va fi si cel mai mare din țară însumînd capacitatea de 1 700 m^3.

EXTEMPORALE

...ÎI FELICITĂ

pe pionierii din comuna **Bucinișu,** județul **Olt,** care au plantat o pădure de 4 000 de salcîmi — cea mai tînără pădure de prin partea locului.

...UREAZĂ SUCCES

redactorilor revistei «Orizonturi» care apare, nu de multă vreme, la **Școala generală nr. 7, Brăila.** Pînă acum, revista a publicat creații literare ale școlarilor și pionierilor, probleme de fizică și matematică și știri din activitatea cercurilor din școală.

...APLAUDĂ

înființarea orchestrei «Ialomița» a pionierilor și elevilor claselor IV—VIII de la **Școala generală din comuna Cosîmbești,** județul **Ialomița.** După debutul, încununat de succes, pe scena căminului cultural din comună, orchestra și-a prezentat programul și în fața pionierilor și școlarilor din comunele Gimbășani, Bucu, Săveni, Gheorghe Doja, Scînteia și orașul Slobozia (vezi fotografia).

ROZETELE Cutezătorii

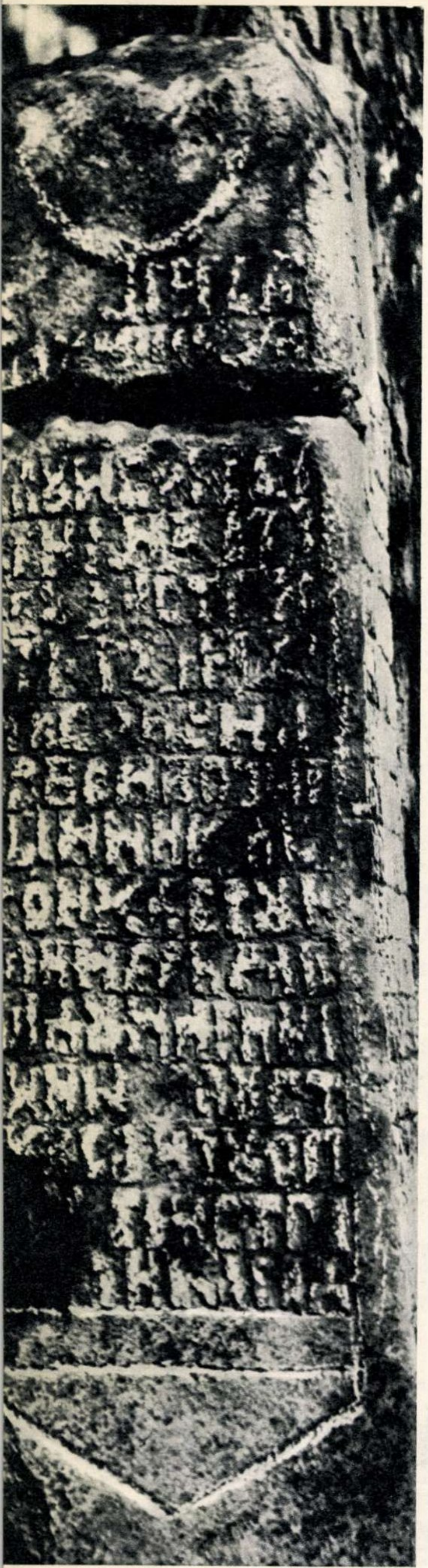

CU ANI ÎN URMĂ, SATUL NOSTRU,
AFLAT LÎNGĂ VESTITUL CODRU
AL VLĂSIEI,
ÎȘI IA NUMELE DE LA PODUL
CARE TRECEA PESTE RÎUL NEAJLOV,
PODUL DOAMNEI. AICI,
ÎN TIMPURI TRECUTE,
ERA LOC DE VAMĂ
ȘI POPAS DE POȘTĂ SPRE BUCUREȘTI.
PODUL A FOST CONSTRUIT DE
JUPÎNEASA MARIA, CU SPRIJINUL
DOMNULUI MATEI BASARAB
ÎN ANUL 1646.
CALE DE O JUMĂTATE DE ORĂ,
ÎN SUS SPRE NEAJLOV,
AJUNGI LA O MĂNĂSTIRE,
CTITORIE A
DOMNULUI VLAD VODĂ CĂLUGĂRU
(DOMN AL ȚĂRII ROMÂNEȘTI
ÎNTRE 1482—1496).
AȘEZATĂ PE UN DÎMB ȘI STRĂJUITĂ
DE SĂLCII PLÎNGĂTOARE,
DE PÎRÎIAȘELE IZVOARELOR
ȘI DE BĂTRÎNUL NEAJLOV
CE CURGE LA VALE,
LOCUL OFEREA O BUNĂ APĂRARE
ÎMPOTRIVA NĂVĂLITORILOR
CARE AU ÎNCERCAT
ÎN CÎTEVA RÎNDURI SĂ O PRADE.
TOT PE ACESTE LOCURI A TRĂIT
ȘI VESTITUL HAIDUC TUNSU
CARE FUSESE PARACLISER
ȘI ȚÎRCOVNIC
LA ACEASTĂ MĂNĂSTIRE. S-AU PĂSTRAT
PÎNĂ ÎN ZILELE NOASTRE
ÎN FOLCLORUL SATULUI
VERSURI DESPRE ACEST HAIDUC
CARE JEFUIA PE MOȘIERI ȘI NEGUSTORI,
PRADA ÎMPĂRȚIND-O SĂRACILOR
DIN ÎMPREJURIMI.
ÎN ULTIMA EXPEDIȚIE
FĂCUTĂ DE COLECTIVUL
CERCULUI DE ISTORIE
CONDUS DE PROF. LUCIAN DĂNESCU,
AM GĂSIT PE MALUL NEAJLOVULUI,
ÎN DREPTUL PODULUI, UN FRAGMENT
DE PIATRĂ FUNERARĂ
DATÎND DIN SEC. 15—16.
SE DISTING PE EA NUME PROPRII
SCRISE CU LITERE SLAVONEȘTI.
SÎNTEM PE URMELE UNOR NOI DATE
DESPRE TRECUTUL ISTORIC AL SATULUI

GHEORGHE I. GHEORGHE,
cl. a VI-a, Școala generală, Podul Doamnei, județul Ilfov

ROBINSON+...5

Ziariștii sînt niște oameni neliniștiți. Îi interesează totul, și niciodată nu li se pare că au aflat destul! De la această fericită meteahnă nu fac excepție nici redactorii revistei «Floarea albastră» a Școlii generale nr. 80 din București. Linotipul și rotativa sînt întrupate într-una și aceeași veche mașină de scris, ședințele redacționale se țin în recreație, dar creioanele, bloc-notes-urile și curiozitatea sînt aidoma celor ale bătrînilor lupi de presă, poligloți și omniinformați. Redactorii «Florii albastre» au întreprins printre colegii lor o anchetă cu întrebarea:

«Dacă ar trebui să trăiești cîtva timp pe o insulă pustie și n-ai putea lua acolo cu tine decît 5 obiecte, ce anume ai alege?»

Pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios (ba uneori chiar foarte în serios), colegii și-au formulat preferințele. Am examinat și noi, la «Cutezătorii», 130 de răspunsuri, întreprinzînd și o mică statistică.

Robinson modern sau de la aragaz la... laser!

Pe locul întîi în statistica noastră au ieșit — și lucrul e cît se poate de lăudabil — uneltele și diferite instrumente. 92 de elevi s-au gîndit că, în fond, acesta e lucrul cel mai important. Dacă ai unelte, muncești, deci produci tot ce îți trebuie! Unii s-au hotărît pentru **trusa de tîmplărie,** alții — pentru **scule de pescuit.** Foarte mulți vor să ia **semințe de cereale și o sapă sau un tîrnăcop.** Doi au rezolvat și mai bine chestiunea, optînd pentru... **tractoare!** Nu lipsesc **undițele, armele de vînătoare** (inclusiv un pistol contra... crocodililor!), **hărțile și busolele** (cam puține; doar cinci elevi au pomenit despre ele). Dar ce nu au prevăzut robinsonii noștri! Unul rezolvă problema apei nu cărînd după el un butoi plin, ci un **aparat pentru desalinizarea apei de mare;** altul vrea un **laser** adaptat pentru vînatul peștilor; doi elevi —

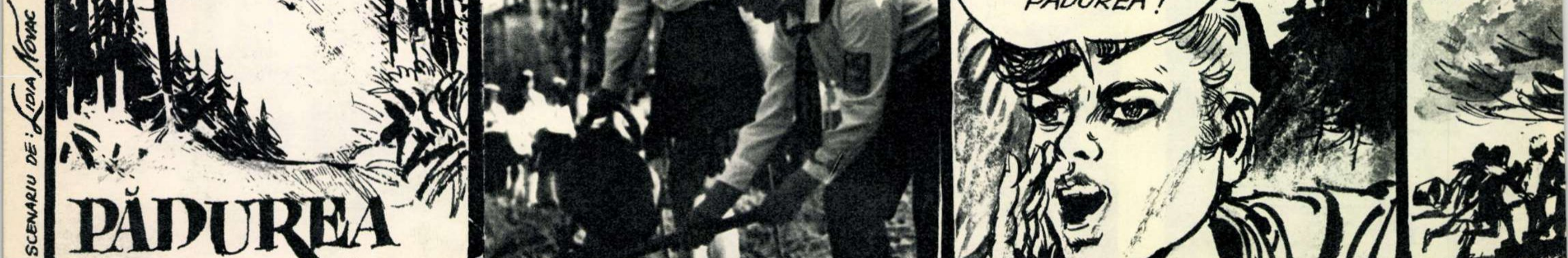
SCENARIU DE: LIDIA NOVAC
PĂDUREA
E SĂPTĂMÎNA PRIMĂVERII
– FOC, FOC! ARDE PĂDUREA!
FUMUL GROS Ș AMENINȚĂTOR URCĂ SPRE BRAZI

PENTRU CEASURILE VOASTRE LIBERE

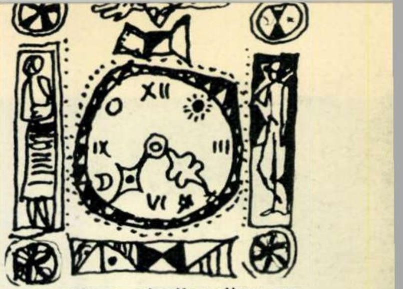

FILME: «**Pasărea timpurie**» — o comedie a studiourilor engleze; «**Iadul sfărîmat**» un film sovietic de spionaj și filmul iugoslav «**Bomba de la ora 10** ». De la Studioul «București» aflăm că regizoarea Elisabeta Bostan începe lucrul la «**Tinerețe fără bătrînețe**», o adaptare după basmul lui Petre Ispirescu.

CĂRȚI: «**Cerbii lui Mihai Viteazul**» de Grigore Băjenaru, «**Coiful de aur**» de Al. Șahighian, «**Comoara haiducului**» de Nicolae Ionescu Dunăreanu. De asemenea, Editura tineretului vă rezervă surpriza unui captivant roman de aventuri: «**Cei 13 și misterul**», de Monica Pillat.

costume de scafandru, unul — **o cratiță,** iar doi — **reșouri** (se precizează: **cu butelie),** o fată nu pleacă pe insulă fără un «**serviciu de bucătărie**», iar un băiat nu se mișcă fără un... «**grătar pentru friptură**»!

Din cei 130 de elevi, 48 sînt foarte... mîncăcioși și s-au gîndit cu multă atenție la hrană! Au perfectă dreptate. Unul precizează că-și va lua numai «**mîncare bună**», iar altul, «**un rucsac plin**». Gama de alimente indicată e foarte vastă, începînd cu **conservele** și terminînd cu... **pepenii** și cu **guma de mestecat!** Să tot stai pe o insulă pustie!

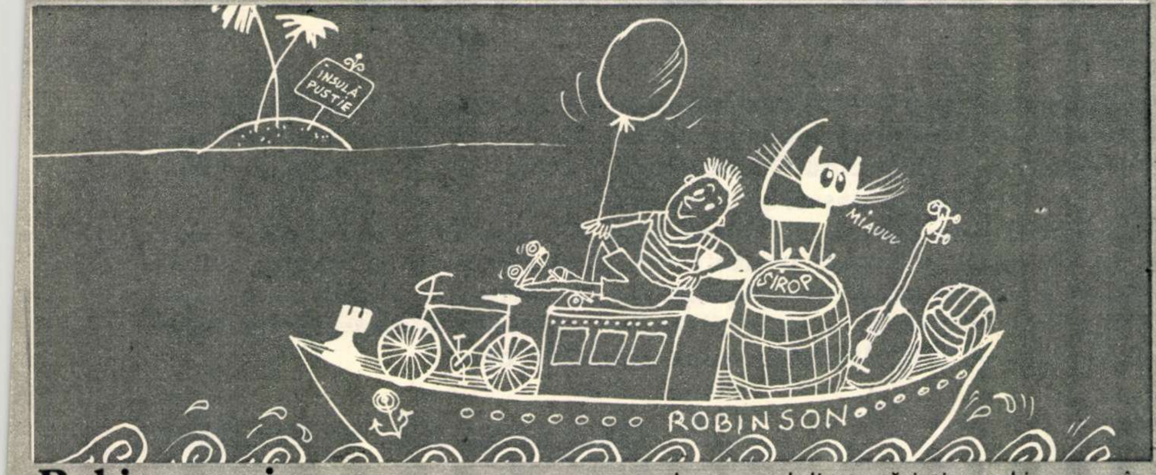

Robinson și... Thierry la Fronde!

Pe locul al treilea se află — și trebuie să aplaudăm — **cărțile!** 45 de posibili robinsoni nu concep ca, printre cele 5 obiecte, să nu figureze și o carte! Foarte mulți precizează că vor lua o «**carte groasă**», iar alții își indică preferințele: opere de **I.L. Caragiale: umor; o carte de geografie; un manual de franceză; versuri; povești** (acest din urmă răspuns aparține unui elev din clasa... a VIII-a!).

Pe locul patru, cu 35 de adeziuni, stau mijloacele de comunicație: aparate de radio (o fetiță precizează: «**ca să ascult emisiunea «La microfon melodia preferată»**), televizoare (aceeași fetiță nu se duce în ruptul capului pe o insulă pustie dacă nu poate urmări și acolo serialul «Thierry la Fronde»), **aparate de emisie - recepție, de telegraf** și chiar **un radar!**

Robinson e totuși copil...

Foarte mulți — aproape 16 la sută — renunță însă la unul sau mai multe obiecte esențiale pentru a-și putea lua pe unul dintre părinți sau chiar pe amîndoi, sora sau fratele, un prieten. Ionescu Emilia din clasa a VI-a C, după ce notează «**îmbrăcăminte**» și «**cărți de citit**», scrie «**apă**», dar taie acest cuvînt înlocuindu-l cu «**mama**», scrie «**merinde**», dar taie înlocuind cu «**fratele meu**». Bocea Vali din-tr-a VI-a B nici nu vrea să audă de obiecte: «**Vreau să iau cu mine pe sora mea, pe prietena mea, pe verișorul meu și pe bunica, pentru ca să fim un adevărat echipaj și să facem unele descoperiri interesante**». O fi și bunica de acord!? «**Eu dacă aș pleca pe o insulă pustie** — scrie Tătăran Ana — **mi-aș lua un cîine mare și deștept, pe sora mea și trei mari cărți din literatura universală, în speranța că alimente vom găsi**». Scurt și cuprinzător! Iar Bene Sorina conchide pentru toți: «**Mi-aș lua o prietenă, ca să nu mă sălbăticesc**».

Foarte numeroși sînt și aceia care au notat «**caiet**», «**creion**», «**aparat foto**» pentru ca «**să pictez, să scriu, iar dacă apoi pe această insulă ar poposi un om, să vadă că acolo a stat cineva care a vrut să facă ceva folositor**», explică Soare Mariana din clasa a VI-a.

Robinson se distrează!

Dar o dată cu cei 130 de robinsoni ar urma să plece și vreo 30 de animale, cărora le-au făcut loc în zgîrcitul inventar. Majoritatea vor să-și ia **cățelul sau pisica, dar întîlnim și o vacă, un cal, o capră, un papagal și pe canarul Fifi,** preferatul uneia din eleve! (Să-i dai o porție dublă de semințe, dragă, fiindcă apare în revistă!).

Sînt și destule răspunsuri hazlii (oare cu intenția autorilor?) ca de pildă cel al lui Dumitru Dragoș din clasa a VII-a: «**Dacă aș pleca pe o insulă pustie și ar trebui să iau numai cinci obiecte aș prefera: «chewing-gum», o carte cu umor sec, un magnetofon cu o bandă pe care s-a imprimat muzică «beat», o poză a lui Roger Moore în «Sfîntul» și un briceag.**» Nimic de zis, o să fie foarte vesel pe insula lui Mitică, dar cu condiția ca, de pe celelalte insule, confrații de robinsonadă să-i trimită cîte ceva de mîncare!

În încheiere, să notăm că ancheta «Robinson plus cinci» întreprinsă mai în glumă, mai în serios a scos la iveală o mulțime de băieți și de fete cărora nu le lipsește nici ingeniozitatea, nici prevederea, nici spiritul gospodăresc și nici... hazul! Și chiar dacă nici unul n-o să naufragieze pe o insulă pustie, sîntem siguri că într-o excursie de vacanță se vor descurca excelent!

Ovidiu ZOTTA

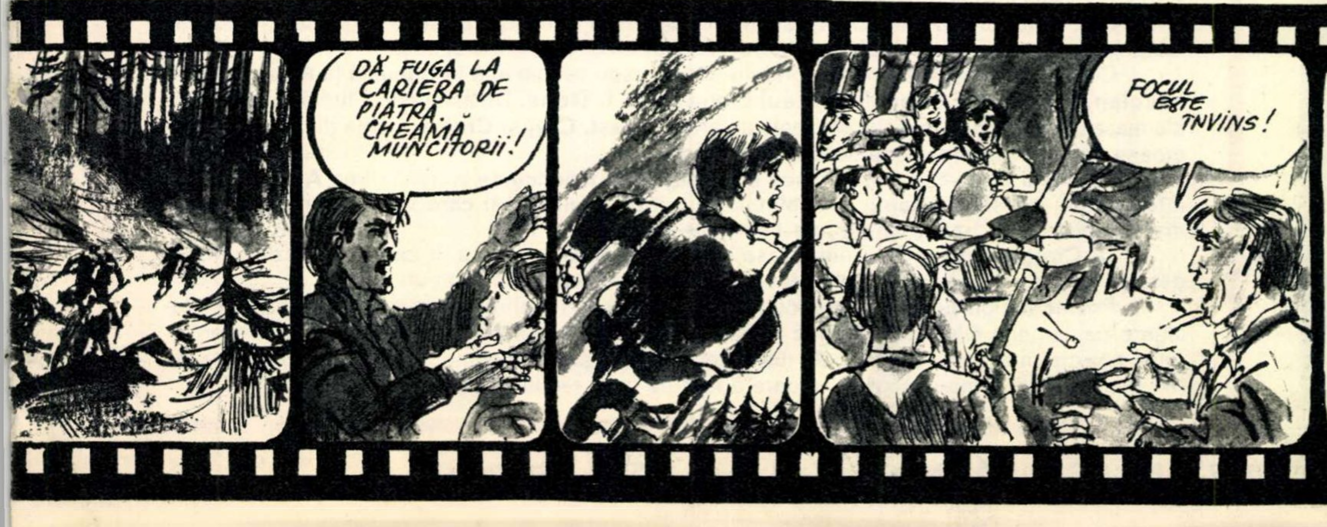
DĂ FUGA LA CARIERA DE PIATRĂ. CHEAMĂ MUNCITORII!
FOCUL ESTE ÎNVINS!

AȚI PUTEA CREDE CĂ AM NĂSCOCIT O POVESTE ÎN IMAGINI. AFLAȚI ÎNSĂ, CĂ LUCRURILE S-AU PETRECUT AIEVEA.

CINE SÎNT CURAJOȘII? PIONIERI ȘI ȘCOLARI ȘI ÎN FRUNTEA LOR PROFESORII DE LA ȘCOALA GENERALĂ DIN COMUNA TELIU, **JUDEȚUL** BRAȘOV. **SĂ VĂ SPUNEM ȘI NUMELE CÎTORVA DINTRE EROI?** CAZACU RODICA, BORICEANU ION, SOOS LASZLO, MOARCAȘ RODICA, HILOHE GHEORGHE, BALINT KALMAN, MARTIN GHEORGHE, SURDUCAN FLOAREA, RATULEA MARIA...

PRIMIȚI FELICITĂRILE REDACȚIEI, DRAGI CUTEZĂTORI!

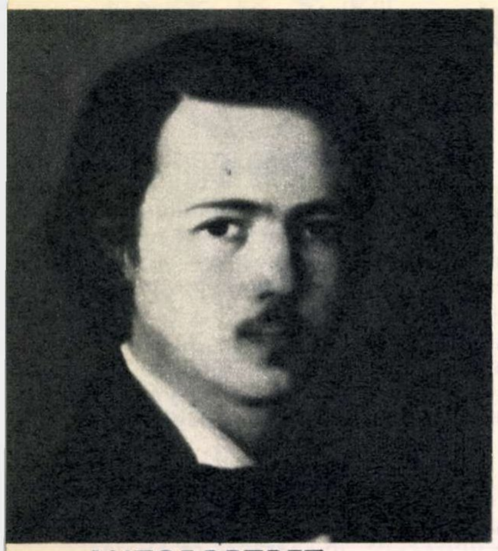

AUTOPORTRET

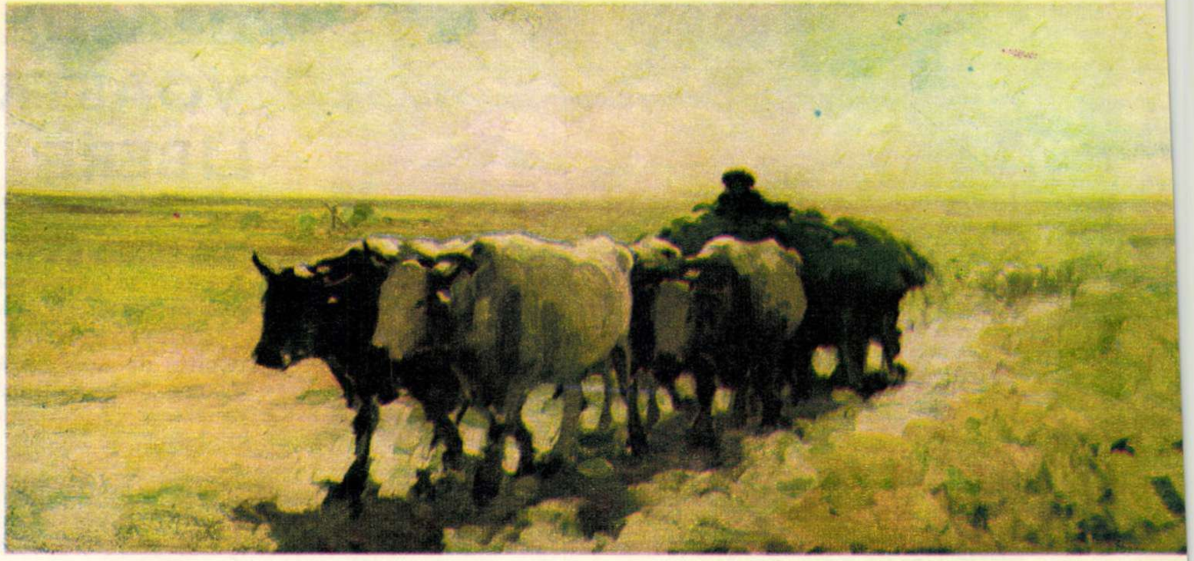

CAR CU BOI (Muzeul de artă al R.S.R. - București)

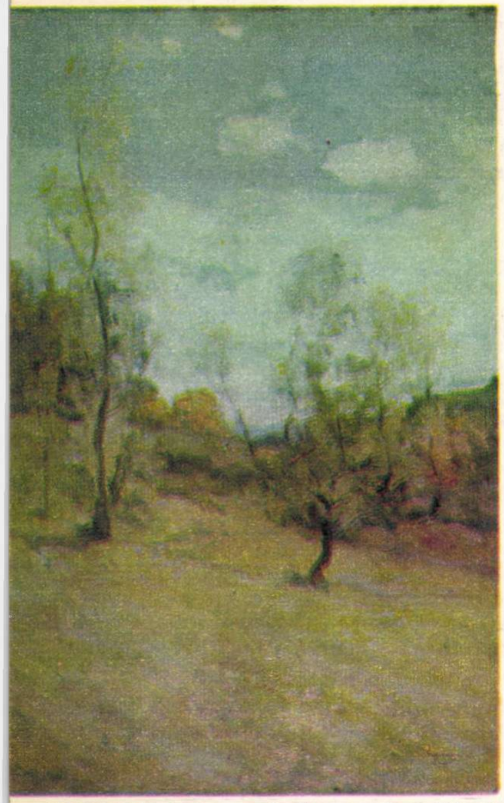

PEISAJ (Muzeul de artă - Cluj)

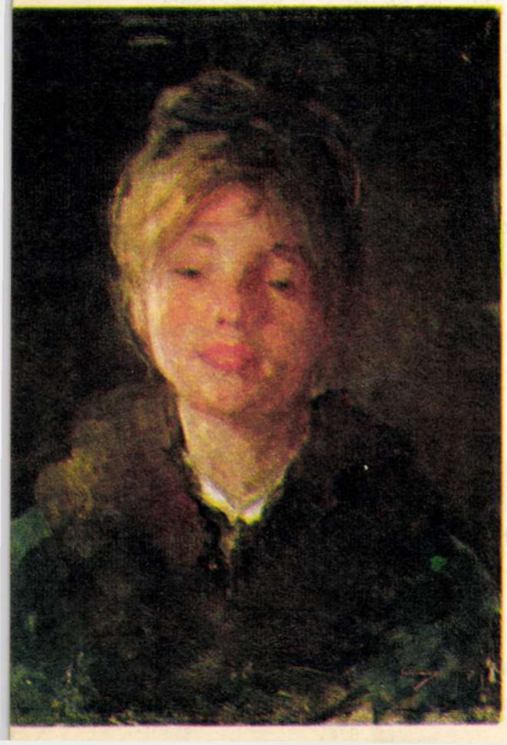

PORTRET DE FATĂ (Muzeul de artă al R.S.R. - București)

N. Grigorescu

«Rapsod al pămîntului nostru», așa l-a numit Al. Vlahuță pe marele pictor român Nicolae Grigorescu, care a transpus în pictură priveliștile țării noastre, surprinzînd frumusețea trăsăturilor poporului român. Născut în 1838 (de la nașterea sa se împlinesc în aceste zile 130 de ani) într-o familie de țărani, el începe încă din copilărie să picteze. Mai tîrziu, studiază în Franța, în atelierele Școlii de arte frumoase, alăturîndu-se grupului de pictori realiști de la Barbizon. Opera sa a avut o puternică influență asupra pictorilor români. Nicolae Grigorescu moare în anul 1907 lăsînd o impresionantă operă.

Ce muzee să vizităm pentru a cunoaște opera pictorului Nicolae Grigorescu?

Cu această întrebare ne-am adresat **artistului emerit M.H. MAXY — directorul Muzeului de Artă al Republicii Socialiste România.**

— Grigorescu — acest mare pictor român al secolului al XIX-lea este autorul unui număr însemnat de tablouri colecționate în diferite muzee din țară. Numai muzeul nostru are două săli dedicate în întregime lui Grigorescu. Într-una din ele se află operele din tinerețe, cele care l-au determinat pe M. Kogălniceanu să-l sprijine pe artist pentru obținerea unei burse la Paris (1861). Tot aici se află cunoscuta compoziție de mari proporții «**Atacul de la Smîrdan**». În cea de a doua sală, vizitatorul poate admira unele din cele mai frumoase portrete și peisaje, opere de maturitate ale pictorului, străbătute de o mare strălucire și luminozitate.

Colecții interesante din tablourile lui Grigorescu se mai află în Capitală la **Muzeul Zambaccian**, la **Colecția Simu**, la **Muzeul Elena și Dr. I. Dona.** De asemenea, lucrări importante ale marelui pictor se găsesc în Muzeele de artă din **Iași, Cluj și Craiova.** Una din cele mai frumoase colecții grigoresciene se află la **Brașov.**

Între anii 1858—1860, Grigorescu a pictat pereții bisericii de la mănăstirea **Agapia,** dînd o interpretare realistă, în spirit laic, sfinților zugrăviți. Pentru cei care vor să cunoască opera marelui pictor, un popas la Agapia este bine venit.

La **Cîmpina** poate fi vizitată Casa memorială N. Grigorescu în care, alături de mărturii despre viața artistului, este păstrată o colecție interesantă din tablourile sale.

Privind tablourile lui Grigorescu, veți înțelege că el s-a apropiat cu multă dragoste și înțelegere de oamenii simpli, a surprins farmecul și frumusețea satului românesc, ca și generozitatea poporului nostru. Colorist de mare sensibilitate și prospețime, N. Grigorescu este unul din marii pictori români, a cărui valoare a fost de mult recunoscută peste hotare.

DESPA

povestire de **EMILIA CĂLDĂRARU**

Pășește hotărît să nu-și mai întoarcă privirea înapoi. Și totuși, urmărind cu ochii roată peisajul înconjurător, nu reușește să ocolească fereastra cu perdeluță înflorată.

Zorile abia se desprind din văile toropite sub cețuri lăptoase. Cabana doarme încă. Numai acolo, la ultimul etaj, s-a deschis o fereastră și o perdeluță înflorată flutură ușor, ca-n adierea unei respirații.

El știe bine că ea e acolo, în spatele perdeluței. Dar nu se arată; e cam nesuferită. Șase zile l-a lăsat singur, cu glezna luxată în odăița din spatele cabanei. În prima zi, e drept, era mai vorbăreață, ba chiar, odată, i-a și zîmbit. Dar pe urmă...

Intra din oră în oră, îi schimba compresa, îi aducea sifon de la frigider, tava cu mîncare, uneori chiar un vas cu flori, dar se uita la el ca prin sticlă. Ajunsese să-l enerveze totul la ea: muțenia, calmul cu care-i schimba compresa, șorțul apretat, ochelarii lunguieți, pasul ușor, ciuful rebel... A răbdat o zi, două, gata! Trebuia să o pună la punct. Găsi și motivul. Descoperise printre cărțile de pe noptieră, una pe care nu o ceruse, o carte veche, ferfenițită: «Hedi, fetița munților». Cînd Ina intră, zvîrli cartea pe masă, îmbufnat.

— Mă crezi copil? O citeam la zece ani.

Abia aștepta ca ea să-i răspundă. Pregătise o replică «tare»; dar ea a privit o clipă cartea, apoi, cu un fel de pripeală, a luat-o de pe masă și a ieșit.

Seara i-a adus tava cu mîncare femeia de la bufet. I-a spus că infirmiera a plecat în munți și că i-a lăsat vorbă să nu se dea jos din pat decît o zi înaintea plecării și numai prin cameră. Și n-a mai venit. N-a venit nici aseară, deși știa că, în zori, el pleacă.

...Iată-l, acum, lîngă troița, de unde coboară o cărare pînă la trenulețul forestier.

Unde a mai văzut el troița aceasta? Ce troiță veche! Ce icoană vremuită!

Și... brusc se oprește. Revede totul. Desigur, acesta e locul. Cîți ani avea pe atunci? Vreo 10. Venise în vacanță la stîna bunicului. Trebuie să fi fost cam pe unde e acuma cabana. Prăpastia din dreapta e însă aceeași. Și troița de pe buza ei. Iar lîngă troiță... o fetiță cu ciuf încîlcit, păzind două capre. Ce fetiță sperioasă! Era de-ajuns să se apropie de ea, ca să se cațere, cît ai clipi, sus, pe vreun colț de stîncă.

— Hei, de ce fugi de mine? i-a strigat el odată. Vrei să ne jucăm?

— Eu mă joc cu Sura și Bălaia, i-a strigat ea cu ochii în pămînt.

— Hai să vorbim.

— Eu vorbesc cu Sura și Bălaia.

Și a dispărut pe după jnepeni.

Într-o zi, el ședea sub un brad înalt și citea o carte: «Hedi, fetița munților». Simți un foșnet de cetină și sări în picioare. Zgîtia dădu un țipăt și fugi ca scăpată din praștie.

— Hei, unde fugi? Stai! Vino să-ți citesc o poveste.

Degeaba striga. O clipă mai tîrziu fata căzuse în prăpastia de sub troiță. Alergă într-acolo. Nu căzuse departe. Se agățase de tufărișuri. Stătea proptită cu picioarele pe un pinten de stîncă și scîncea.

Pe cine să cheme în ajutor? La ceasul acela ciobanii de la stînă erau plecați pe plaiuri. Ocoli grabnic prăpastia și coborî pe panta ei cea lină. Cînd ajunseră din nou sus, fata abia mai răsufla. Sprijinind-o,o ajuta să urce la stînă. Tremura toată și lui îi era milă de ea și-i părea rău că nu se pricepe de loc să-i spună vorbe care s-o liniștească și se simțea cuprins de o bucurie ciudată, nemaiîncercată, ocrotind o respirație atît de măruntă — mirosind a rășină, — și atît de ușoară. De atunci se împrieteni cu fetița munților. Și toată vara hălăduiră împreună pe stînci, pe urma căprițelor ei.

— Tu ești Hedi, îi spuse el odată.

— Eu sînt Despa. Nu știu cine-i Hedi.

— Poftim, citește.

Și Despa citi cartea de trei ori.

— Unde locuiești tu, Despa? În pădure? o întrebă altădată.

— Ba nu. Bordeiul nostru-i peste coastă. Da-i mai mult pustiu. Tata lucrează în vale, la joagăr, vine numai sîmbăta. Mamă n-am.

— Și ce mănînci?

— Lapte de la Sura și Bălaia. Fragi și mure. Mi-aduce tata sîmbăta mălai proaspăt și turtă dulce și... începu să se laude Despa.

Toamna, Radu a plecat. Și nu s-a mai întors. Sînt cinci ani de atunci. Bunicul și-a mutat stîna pe alți munți. Pe Despa, fetița munților, a uitat-o.

...Unde e Despa? Nu cumva?... Ciuful rebel, cartea despre Hedi... nu cumva?... Dar cum s-o mai fi recunoscut în fata înaltă, cu șorț scrobit și ochelari lunguieți? Și de ce Ina și nu Despa? Degrabă, înapoi la cabană.

Ce mogîldeață stă ghemuită acolo, la rădăcina bradului? Și de unde cunoaște el bradul acela înalt? Da, e bradul sub care, demult, șezuse la umbră și citise despre o fetiță a munților.

— Despa!

Ea tresare. Fuge.

— Despa, ai să cazi în prăpastie.

Dar ea rîde și se ascunde în spatele troiței.

— Despa, trebuie să vorbim. Dar mai întîi spune-mi, cum să-ți zic: Despa sau Ina?

— Mă cheamă Despina.

— Va să zică pot să-ți spun Despa. Cîți ani aveai atunci?

— Numai 9.

— Înseamnă că acum ai 15.

— Înseamnă că acum ai 16.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre Despa?

— De ce ai uitat-o pe Despa?

— Dă-mi mîna Despa. Bine te-am găsit.

— Bine-ai venit, Radule.

Se auzi trenulețul forestier, șuierînd undeva, între văile munților din dreapta.

— Despa, eu trebuie să plec.

— Drum bun, Radule.

— Vrei să-mi închei rucsacul în spate?

— Bine. Și să rămîi cu spatele. Să nu te uiți pînă nu-ți spun eu.

Mîinile ei mici și dibace strîng curelele rucsacului. Și el simte, lîngă ureche, răsuflarea aceea măruntă, ușoară, mirosind a rășină, care cîndva, îl umpluse de o bucurie ciudată, nemaiîncercată. Acum e încredințat: a regăsit-o pe Despa, fetița munților.

— Despa, aș vrea să-ți scriu. Tu vrei?

Nici un răspuns.

Se întoarce. Despa e sus, pe stînci. Cînd s-a cățărat acolo?

— Despa dă-mi adresa ta.

— O ai.

Abia acum observă, la doi pași, între crengile bradului înalt, cartea despre Hedi.

Pe prima copertă, printre capre și flori de munte, numele Despei, adresa ei.

— Fugi, vine trenul.

Se uită să vadă trenul.

Se uită s-o vadă pe Despa.

Despa nu mai e. Au rămas munții.

— Uhuuu! Despaaa...

Despa! Despa! Despa! îi răspund toți munții.

* * *

Așa ar fi trebuit să se întîmple. Așa visase fata din fereastra cu perdeluță înflorată, urmărindu-l cu privirea pe cel ce pleca în zori. Dar nu s-a întîmplat așa. Radu a trecut pe lîngă troiță fără s-o privească.

A coborît panta și s-a urcat în tren. «Cum de n-a recunoscut troița aceasta? se întreabă Ina. Cum de n-a recunoscut-o pe Despa? A plecat. Era oare mai bine să-mi fi învins mîndria, să-i fi deschis ochii, să fi strigat: Eu sînt Despa!... Cum era mai bine?»

Cabana s-a trezit. Pretutindeni domnește forfota veselă a dimineții. Fata continuă să stea cu capul plecat pe pervazul ferestrei. E tristă, îngîndurată.

...Într-adevăr, cum era mai bine?

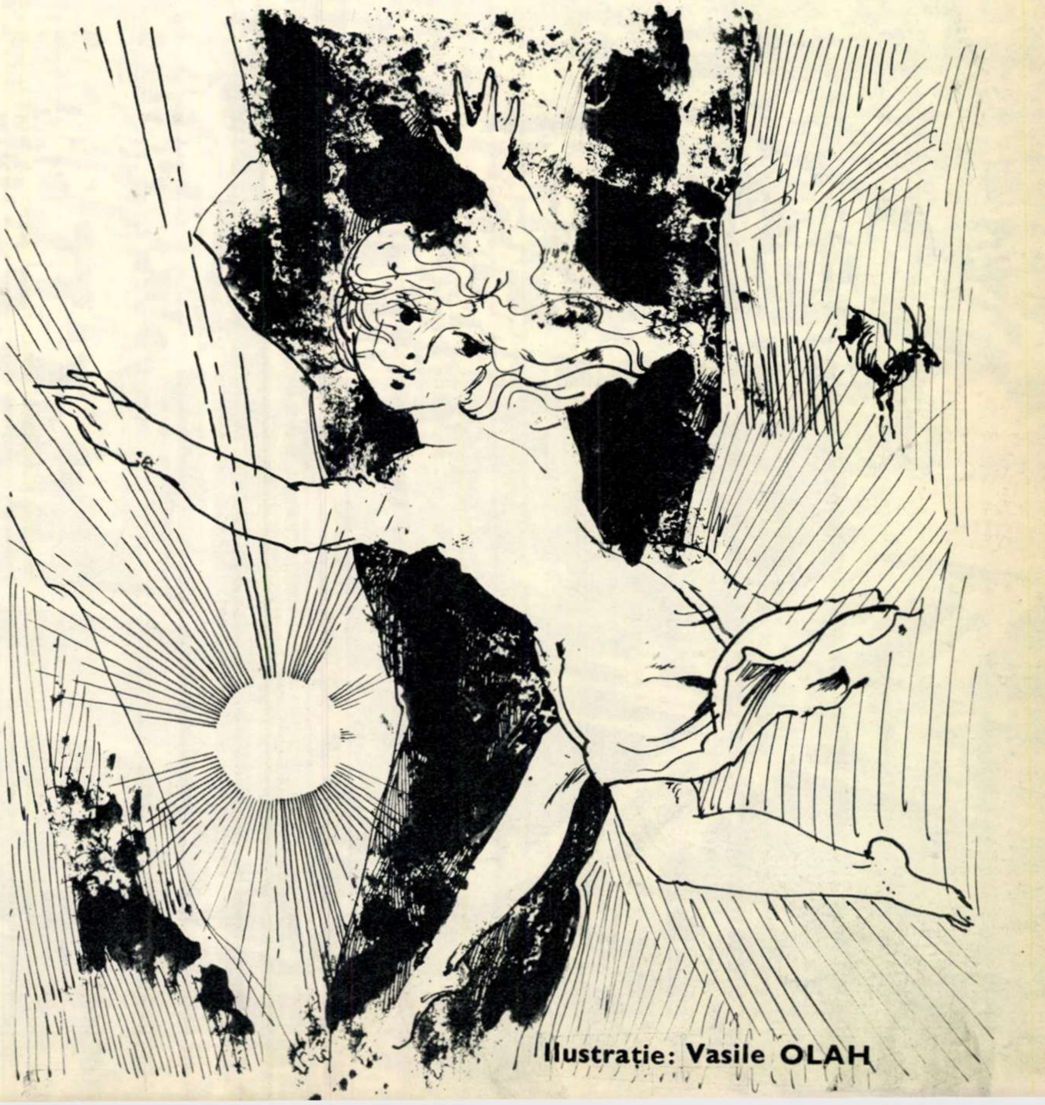

Ilustrație: Vasile OLAH

EXCURSIE PE GLOB

PARIS

de **VALERIU RÎPEANU**

Am cunoscut Parisul muncii și al artelor, Parisul milioanelor de oameni care în fiecare zi se îndreaptă spre marile industrii, fabrici și instituții, vizitează muzeele sau, seara, se plimbă pe marile bulevarde ori intră în sălile de spectacole ale Operei, Comediei Franceze și ale zecilor de teatre. Parisul acesta care freamătă de o viață intensă, niciodată stinsă, niciodată moartă. Parisul care păstrează atîtea monumente de artă ale țării sale și ale lumii și în care arta adevărată trăiește și astăzi simțindu-se din plin la ea acasă. Ce să vezi mai întîi la Paris? Marile bulevarde vestite în toată lumea, imortalizate în cîntece, cu perspectivele lor largi, cu lanțul de copaci care cheamă trecătorul la odihnă sau marile piețe cum e acea vestită «Place de la Concorde»? Sau să te urci în Turnul Eiffel de unde să ai perspectiva nesfîrșită a Parisului, să admiri Arcul de Triumf sau să te oprești pe malurile Senei, să privești vaporașele cu excursioniști și apoi să te afunzi între miile de cărți ale anticarilor ce-și au înșirate parcă de cînd lumea tarabele de o parte și de alta a fluviului, să intri la Notre Dame, despre care ți-a vorbit romanul lui Victor Hugo și să-i admiri neuitatele vitralii. Începi mai întîi cu muzeele și desigur, alegi Luvrul. Aici te oprești mai întîi la vestita Gioconda a lui Leonardo da Vinci, capodoperă a picturii universale, care te țintuiește parcă și nu te poți desprinde dinaintea ei. Cîte zile ți-ar trebui să parcurgi și să reții totul pentru că muzeul acesta, unul din cele mai vestite ale lumii, numără pînze de Botticelli, Raphael, Tintoretto, Veronese, Rubens, Delacroix etc. Dacă am aminti toți maeștrii pe care îi întîlnim aici ar însemna să parcurgem o adevărată istorie a artei universale. Dar după ce te-ai cufundat în această lume a artei, continui drumul pe scara timpului și te oprești la muzeul impresioniștilor lîngă Place de la Concorde. Aici sînt pînzele celor ce au alcătuit și au ilustrat acest curent de renaștere a artei universale: Manet (cu celebrul portret al prietenului său Emile Zola), Sisley, Pissaro, Renoir, Degas, Van Gogh. Și dacă vrei să mergi și mai aproape de noi, în timp, te oprești la Muzeul de Artă modernă. Aici noi, românii, trăim clipe de mare emoție prilejuite de întîlnirea cu atelierul marelui nostru compatriot Constantin Brâncuși. E aici un colț din sufletul și geniul românesc, care a intrat în Panteonul universalității și și-a cîștigat nemurirea pornind de la zestrea aceasta neprețuită pe care ne-au lăsat-o strămoșii. Dar cu Muzeul de artă modernă n-am încheiat vizita muzeelor Parisului. Mai sînt atîtea! Să amintim muzeul Rodin sau muzeul Victor Hugo și multe altele asupra cărora spațiul nu ne permite să ne oprim. Să trecem acum în Parisul muncii de fiecare zi și să ne oprim la uzinele Renault. Prin imensele hale lucrează mii de oameni, urmărind fabricarea cunoscutelor autoturisme de la piesele disparate pînă la faza în care aștepți doar să apeși pe accelerator. E Parisul oamenilor simpli, al muncitorului care trudește pentru pîinea de fiecare zi, al celor ce făuresc bunurile materiale, al celor ce în repetate rînduri au fost în fruntea luptelor sociale și naționale, al celor ce au murit pe cîmpiile de luptă și pe baricadele Parisului, apărînd demnitatea și libertatea țării lor. Sînt oamenii modești care te întîmpina cu prietenie și afecțiune și pe care spre seară îi întîlnești în metrouri, în autobuze plecînd spre casele lor. Iar seara vei putea cunoaște Parisul teatrului și al muzicii, Parisul care păstrează tot ce a dat mai bun omenirea pe acest tărîm și este credincios creațiilor ce exprimă gîndurile și sentimentele cele mai alese ale omului. Participi la o seară de balet Ravel, asculți muzică de Cezar Franck sau Ceaicovski... Pe unele din aceste scene au fost prezenți bucurîndu-se de o entuziastă primire artiști și interpreți români de la George Enescu, Yonell, Alice Cocea, George Georgescu, Valentin Gheorghiu, Elvira Popescu pînă la colectivele unor teatre de astăzi: Național, de Comedie, Lucia Sturdza Bulandra. Și așa, călătoria noastră ar putea continua zile și săptămîni în șir. Pentru că Parisul este un adevărat caleidoscop, care unește tezaurul de valori artistice al lumii cu viața tumultuoasă a prezentului.

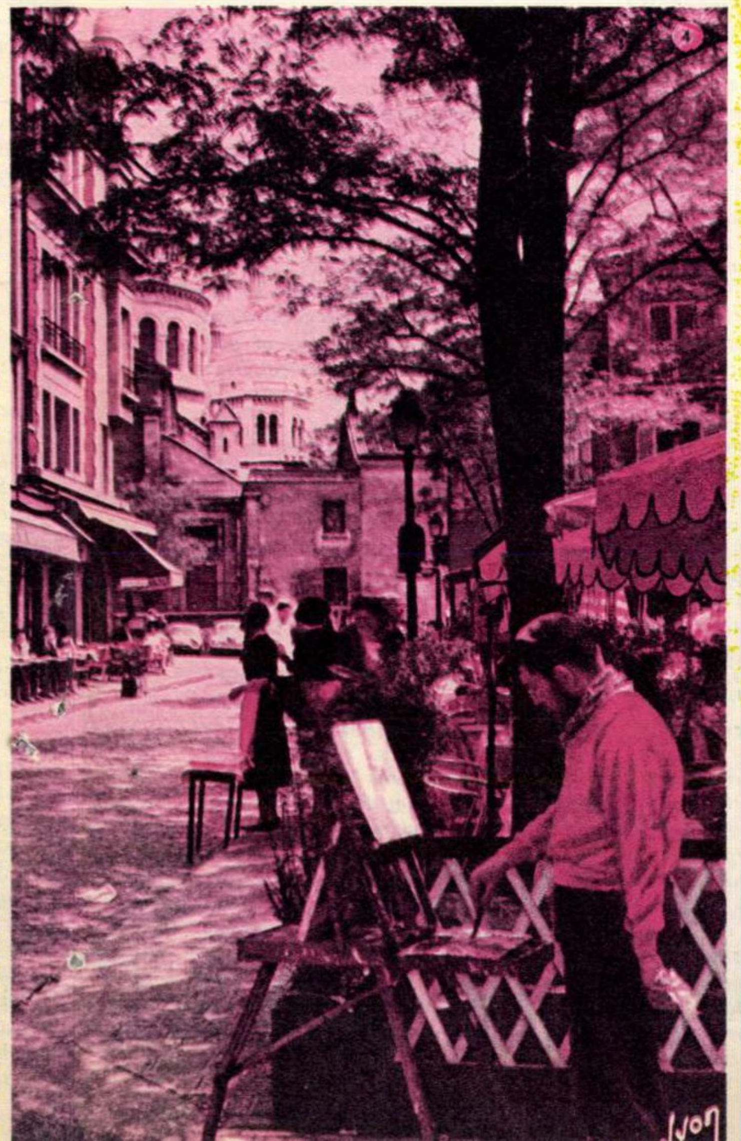

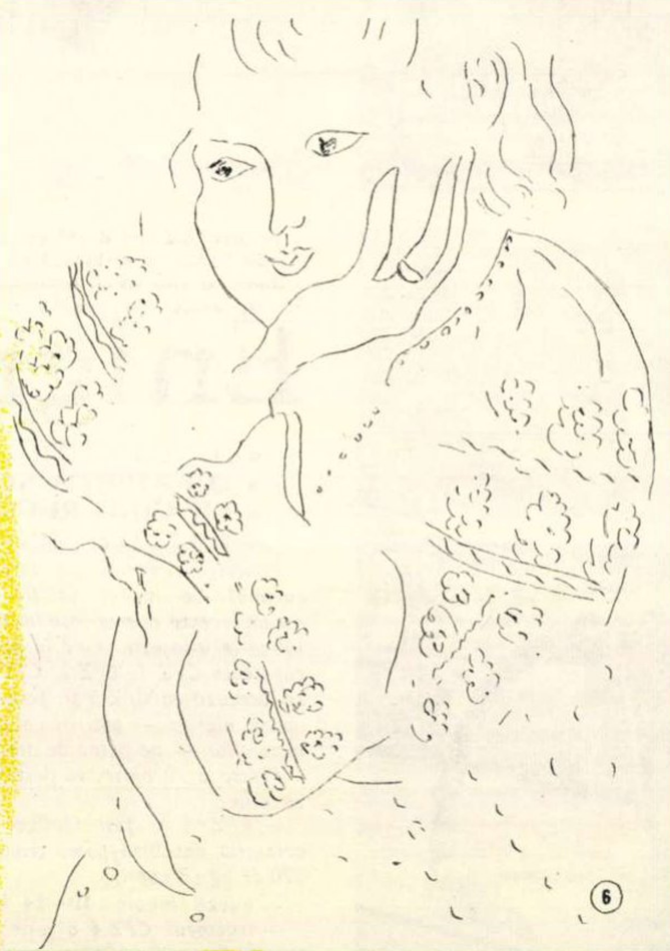

7
ACHAT
LIVRES, GRAVURES
ANCIENS, MODERNES
76

1 — Printre celebrele construcții cu caracter triumfal ale Parisului se numără și Arcul de triumf.

2 — «Rue Royale». În capătul străzii, vestita biserică Madeleine.

3 — Pentru turiști, Turnul Eiffel a cărui înălțime depășește 300 m este locul de unde pot admira întreaga panoramă a orașului.

4 — În vestitul cartier Montparnase, Place du Tertre este «atelierul» boemei picturicești.

5 — Amurg pe Sena.

6 — «Bluză românească» — unul din nenumăratele desene în care marele pictor francez Henri Matisse (1869—1954) a notat grația involtă a iei.

7 — Cheiurile Senei au fost întotdeauna puncte de atracție atît pentru parizieni cît și pentru oaspeții străini. Aici anticarii îți pot oferi pe loc lucrări de artă veche, gravuri, cărți rare și pictură modernă.

Liviu Jecan din clasa a VII-a şi Stefan Papp din clasa a VI-a lucrează la pregătirea matriţei pentru rotile unui viitor automobil. Turnarea, calitatea rotii depinde în mare măsură de precizia muncii lor.

În cerc, alături de băieţi, lucrează cu bune rezultate multe fete. Elena Duca şi Judit Szőke asamblează un aparat de mărit fotografii. Trădăm un secret: pînă la finele anului micii tehnicieni vor să înzestreze fiecare cerc foto din judeţ cu cîte un astfel de aparat.

Parcul auto — CPZ. Fotografia înfăţişează terenul din grădina Casei pionierilor unde se învaţă arta conducerii. Dintre cei 220 membri ai cercului aproape o sută sînt conducători auto calificaţi. Ceilalţi învaţă pentru ca la părăsirea cercului să stăpînească nu numai uneltele, dar şi vitezele.

Enigma CPZ!

- **DE LA CUTII DE CONSERVE LA MAŞINI**
- **O FABRICĂ SUI GENERIS**
- **PE CÎND RECORDURI?**
- **INIŢIALE MISTERIOASE CU DEZLEGARE SIMPLĂ**

Cunoscători ai mărcilor auto, dezlegaţi enigma! Ce marcă să fie CPZ? Ce ascund aceste misterioase litere şi numărul ce le însoţeşte? Pînă în prezent, sînt cunoscute CPZ 1, CPZ 2, CPZ 3, CPZ 4, se lucrează la CPZ 5 şi, poate peste un an, va alerga — potrivit concepţiei proiectanţilor — pe pernă de aer, şi CPZ 6!

Pentru a vă ajuta, vă destăinuim cîteva date:

— CPZ 1 a fost realizat în 1964; caroseria deschisă; poate transporta cca 120 de kg (3 copii);

— viteza medie: 10—14 km/h;

— tractorul CPZ 4 a ieşit pe porţile fabricii în aprilie 1967 şi este în stare să tracteze o remorcă cu şapte persoane;

— „fabrica“ se găseşte într-unul din noile centre judeţene, iar proiectanţii, strungarii, tapiţerii ba chiar şi constructorii garajului în care încap patru maşini sînt cu toţii — cu excepţia «directorului general» Iuliu Barta — sub vîrsta de 15 ani. Ar mai trebui adăugat, poate, că atît echipele de întreţinere şi reparaţii cît şi şoferii şi pasagerii fac parte din personalul «fabricii». Cînd «convoiul» apare în piaţa oraşului, urmărit de atenţia prietenilor şi salutat amabil de miliţianul din post, micii automobilişti, dezminţindu-şi vîrsta, demonstrează siguranţă, respectarea strictă a regulilor de circulaţie în mînuirea volanului.

Ei, aţi reuşit să dezlegaţi enigma? De altfel vă propunem să vă lăsaţi păgubaşi. Nici inginerii, nici şoferii cei mai experimentaţi, nici revistele de specialitate din străinătate nu cunosc, n-au semnalat vreodată această marcă. E cunoscută într-un singur oraş din lume: la Zalău. Cele trei litere sînt iniţialele Casei pionierilor din Zalău, iar numerele însoţitoare indică ordinea în care, începînd din 1964, a apărut cîte o maşină pe an.

Şi, pentru a risipi eventualele îndoieli ale unor cititori cu privire la realitatea «fabricii» pionereşti de automobile publicăm şi cîteva fotografii ale proiectanţilor, constructorilor, şoferilor. Dar probabil, numărul celor care vor să ştie cum au ajuns aceşti copii să construiască automobile e mai mare decît al celor neîncrezători. De aceea împărtăşim cîteva ceva din experienţa acestor harnici constructori.

În urmă cu vreo 15 ani membrii cercului tehnic al Casei pionierilor din Zalău au început prin a realiza jucării din cutii de conserve. Mai tîrziu au ajuns să-şi confecţioneze ciocane pentru lipit electrice, transformatoare, un traforaj acţionat electric, într-un cuvînt încercau, învăţau cu perseverenţă să pătrundă tainele tehnicii. Cei mai mari, care frecventează azi acest cerc, îşi pregătesc singuri matriţe pentru piese turnate, se pricep la lucrări de tîmplărie, de tinichigerie şi lăcătuşărie, ştiu să lucreze la strung, la bormaşină, vulcanizează — ca să nu mai vorbim de mînuirea uneltelor simple. Spaţiul nu ne permite descrierea tehnică amănunţită a pieselor auto şi a altor obiecte, aparate realizate în cerc. Doritorilor însă, cei de la Zalău le stau la dispoziţie cu schiţe, cu desene, le împărtăşesc cu plăcere din experienţa pe care au dobîndit-o. Adresa lor: Casa pionierilor Zalău, Cercul micilor tehnicieni, judeţul Sălaj.

ŞTEFANIA HORVATH

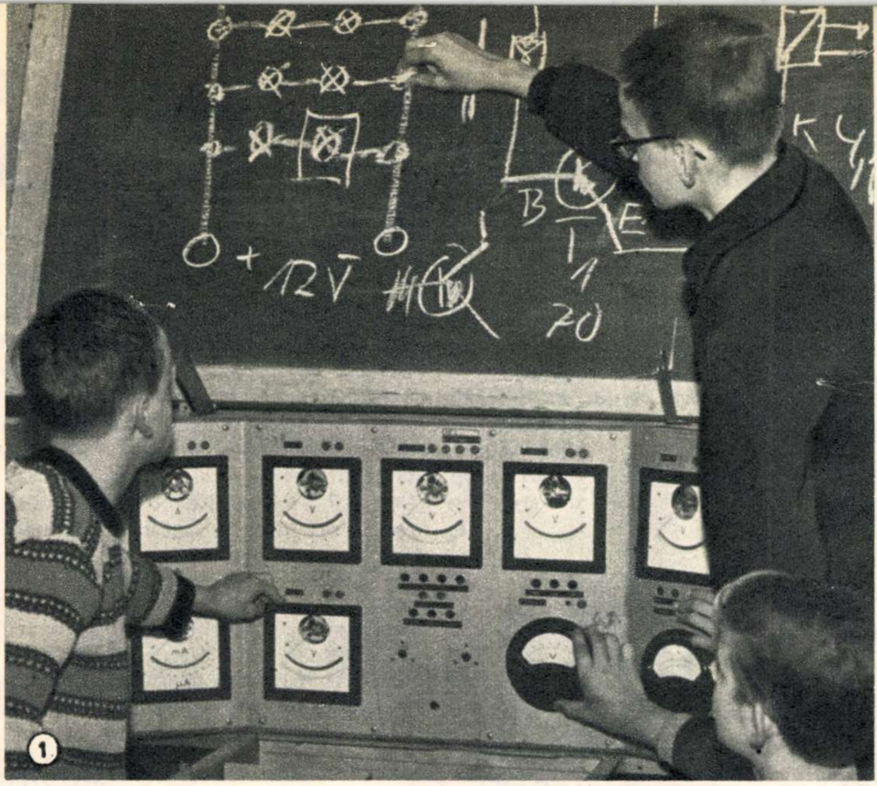
①

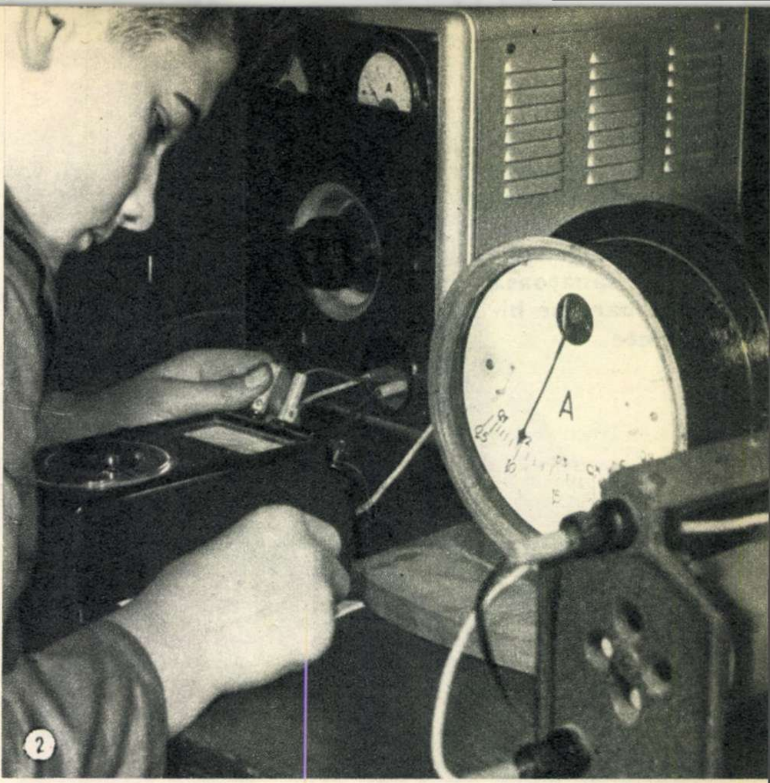
②

APLAUZE UNANIME

Încăperea poartă numărul 307, și se află în Casa centrală a pionierilor din Berlin cu numele «Gherman Titov». (foto 1 și 2)

Să deschidem ușa, fără să tulburăm discuția care se desfășoară aici la cea mai înaltă tensiune. Un grup de băieți și fete discută cu conducătorul cercului. În fața lor se află două modele de poduri rulante. S-a găsit și modalitatea ca podurile să fie puse în funcțiune: li se va monta un motor electric. Mai rămîne o singură problemă de rezolvat, legată de tehnica securității muncii. Dacă cele două poduri rulante care lunecă pe aceleași șine se întîlnesc, se pot provoca ciocniri și deci accidente. Cum s-ar putea evita ele? La punctul acesta, discuțiile pionierilor au culminat, dar și concluziile au fost din cele mai bune. Se va monta un dispozitiv electronic cu dublă funcțiune care va semnaliza automat și va opri mișcarea podurilor. Nu-i de mirare că o asemenea propunere a primit aplauze unanime.

UN MILION DE KM FĂRĂ ACCIDENTE

Această inscripție se poate citi în toate școlile pionierești de conducători moto care se află în multe orașe din R.D.G. Fete și băieți (foto 3) vin aici să deprindă conducerea motocicletei, să cunoască tainele motoarelor și, bineînțeles, să învețe a se descurca pe cele mai aglomerate artere. La dispoziția lor stau ateliere, săli de cursuri și un parc de vehicule. Pentru a ajunge însă un bun conducător moto trebuie să fi perseverent, să stăpînești toate cunoștințele predate, să reușești la examenele de conducere moto și numai apoi poți străbate un milion de kilometri fără accidente... adică să-ți însușești deviza școlii.

Corespondență primită de la revista pionierească «DIE TROMMEL» din R.D.G.

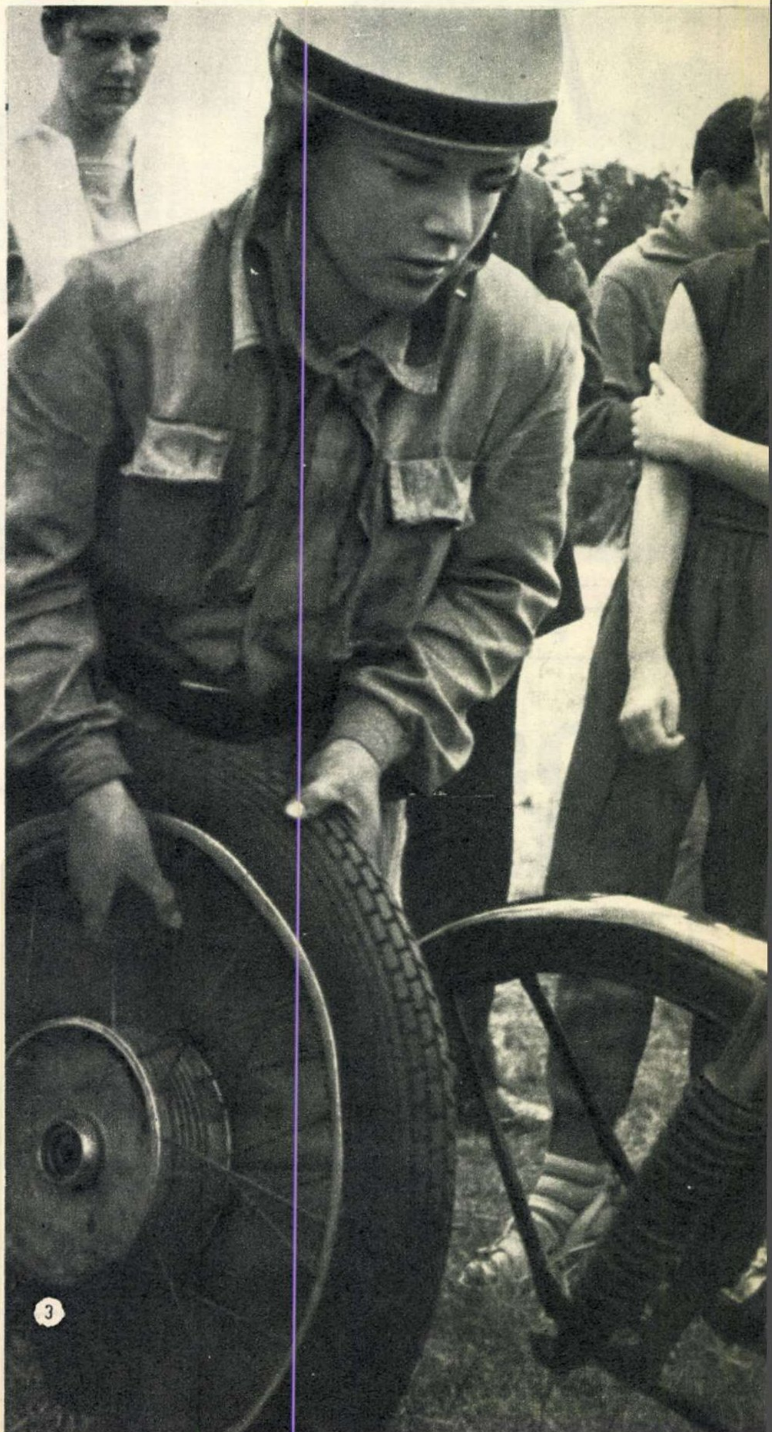
③

CICLISMUL- SI

Micfalău - Veneția și retur pe... biciclet

În vara trecută un grup de elevi se întorceau pe biciclete dintr-o călătorie car durase 30 de zile. Parcurseseră 1 470 km şi deveniseră cunoscuţi în toată ţara. Era elevi de la Şcoala generală din comuna Micfalău, judeţul Covasna, care străbătuseră aceast distanţă pe ruta: Micfalău — Bran — Cîmpulung — Piteşti — Alexandria — Giurgi —Russe—Razgrad—Şumen—Novi Pazar — Varna — Nisipurile de aur—Balcic—Tol-buhin—Trevel—Dulovo—Silistra—Tutrakan—Russe. Tradiţia excursiilor pe biciclete datează în această şcoală din anul 1963. De atunci ş pînă acum, copiii din Micfalău au parcurs în astfel d excursii pe biciclete 6 149 km. În vara aceasta micii, dar îndrăzneţii ciclişti din Micfalău au plănuit să meargă pe... două roţi pînă în Italia. Itinerariul călătoriei va fi următorul. Micfalău — Făgăraş — Rîmnicu Vîlcea — Tîrgu Jiu — Turnu Severin — Buziaş (de aici cu vaporul pînă la Socol) Belgrad — Zagreb — Ljubliana — Triest — Veneţia si retur. Nouă nu ne rămîne decît să le dorim pasionaţilor ciclişti din Micfalău drum bun şi... cît mai puţine pene de cauciuc!

E. SKIBINSKI

Profesorul Acaţiu Fejer şi un grup de elevi de la Şcoala generală din comuna Micfalău într-o agreabilă şi sănătoasă plimbare pe biciclete.

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Dar Vlad nu mai aşteptă răspunsul lui Babuşcă. Acum era sigur că băieţii îl duceau la ţintă. Ridicînd pîlnia uriaşă ce stătea lîngă picioarele lui pe punte, o duse la gură şi strigă cu o voce tunătoare:

— Atenţie echipaj! Toată lumea pe punte! Ne apropiem de bîrlogul Chiorului. Ocupaţi-vă posturile de luptă!

Lăsînd cherhanaua în urmă, şalupa militară îşi spori viteza, spre pădurea de sălcii ce părea să crească încet, încet din apă. În acest timp, cîţiva ostaşi înarmaţi cu automate apărură din interiorul şalupei şi trecînd în pas alergător pe lîngă Vlad şi cei doi băieţi se culcară pe punte ocupînd poziţii de tragere. După un sfert de oră, şalupa intră în plină viteză pe un canal îngust şi întortocheat, ce şerpuia mereu ca o panglică printre trestişuri încîlcite şi sălbatice. Deodată, la un cot al drumului, canalul se despică brusc în două braţe — două săgeţi limpezi şi strălucitoare, ce se înfigeau, zburînd parcă, în întunericul umed al unei păduri bătrîne şi scorburoase.

• OSTROVUL LUPILOR • 130

— De-aici ne-a luat în barcă omul cu faţa ciupită, spuse Scatiul, întorcîndu-se repede spre Vlad. Şi-am luat-o încolo, spre dreapta.

Vlad făcu semn din cap timonierului şi-acesta răsuci brusc cîrma. Într-un vîrtej de valuri care se năpustiră mugind în trestişuri şi-apoi se căţărară clocotind înspumate pe malurile canalului, şalupa îşi schimbă din nou direcţia, dispărînd sub draperiile uriaşe ale sălciilor.

— Atenţiune, o barcă în faţă! strigă Vlad, arătînd cu mîna o barcă trasă la mal. Acostaţi cu băgare de seamă!

Scatiul şi Babuşcă îi văzură pe ostaşii culcaţi pe punte ducînd automatele la ochi. Cîteva închizătoare clănţăniră metalic.

Încet, încet, şalupa se apropie de barcă. O linişte grea şi apăsătoare învăluia malul. Undeva, în inima pădurii de sălcii, o ciocănitoare bătea în coaja uscată a unui copac, repede şi sacadat ca o mitralieră. Cu un scrîşnet ascuţit, şalupa se opri în mal. Bătăile

ORTUL TUTUROR VÎRSTELOR!

Ciclism! Cuvîntul acesta are rezonanțe profunde în inimile multor tineri. Ciclism înseamnă luptă dramatică cu munții, cu vîntul și ploaia, înseamnă sosiri în mijlocul unei mulțimi de suporteri care-ți scandează numele, înseamnă beția victoriei la capătul unei epuizante dispute cu tine însuți, cu adversarii, cu intemperiile. La gloria legendară a lui Fausto Coppi *sau a lui* Jacques Anquetil, *la aceea a lui* Marin Niculescu și Gabriel Moiceanu *visează mulți dintre cei care încă de la o vîrstă fragedă au întins prietenește mîna sportului...*

Ciclism! Cuvîntul acesta mai înseamnă și altceva, mai profund. O seamă de savanți, medici și biologi au făcut ample cercetări. Au încercat să răspundă la întrebarea: care dintre sporturi poate fi practicat de la tinerețe pînă la bătrînețe și, dintre acestea, care are o influență mai puternică asupra menținerii și întăririi sănătății? Răspunsul a fost net favorabil ciclismului. Bicicleta — folosită în scop turistic — te obligă la un efort de intensitate medie, continuu, recreativ, te poartă din haosul citadin în liniștea odihnitoare a pădurilor și parcurilor, pe malurile lacurilor și rîurilor.

Chiar în țările în care există milioane de automobile, bicicleta se află la mare cinste și căutare, de multe ori fiind preferată acestora. Americanii, de pildă, importă anual milioane de biciclete din Europa, tocmai fiindcă ciclismul oferă această multitudine de binefaceri sănătății. În Olanda miniștrii se deplasează spre cabinetele lor tot cu ajutorul acestui vechi și comod mijloc de transport. Cererea tot mai mare de biciclete «Carpați» atestă că și în țara noastră zeci și sute de mii de oameni au pătruns și înțeles importanța folosirii bicicletei nu numai ca mijloc de deplasare, ci și ca sport recreativ.

Pe voi, copii, pe lîngă practicarea ciclismului ca... divertisment, inclus în cadrul turismului, știm că vă interesează, poate chiar ceva mai mult, cum puteți deveni cicliștide performanță. Prima condiție este să începeți practicarea lui foarte devreme. Adică să vă faceți o obișnuință din a merge cu bicicleta încă din primii ani de școală. La competiții — începînd cu bicicletele de oraș — se poate participa de la 14 ani. Apoi este necesară îndrumarea competentă fie a profesorului de educație fizică, fie a antrenorului. Așa au procedat Gabriel Moiceanu (la Cîmpulung Muscel), Emil Rusu (Cluj), Vasile Tudor (Ploiești), Constantin Grigore (București), *așa a procedat și tînărul suedez* Thomas Pettersson, *care la vîrsta de 18 ani (1967) a îmbrăcat tricoul* arc-en-ciel de campion mondial.

Ciclismul românesc a repurtat de-a lungul celor 6 decenii de existență o serie de succese de răsunet. Ultimul este cîștigarea în acest an de către echipa condusă de Gabriel Moiceanu *a* «Turului Marocului» *și a* întrecerii Bordeaux—San Sebastian *de către formația al cărei căpitan a fost* Emil Rusu. *Dar talentul nativ al tineretului nostru este capabil de mai mult. Iată de ce vă invit să practicați ciclismul, să vă dedicați acestui sport al bărbăției și îndemînării. Vă așteaptă victorii de răsunet în marile întreceri internaționale. Este nevoie însă să vă dăruiți acestui sport frumos, să-l practicați încă de pe acum.*

HRISTACHE NAUM
redactor
la ziarul «Sportul»

Iată răsplata uriașei risipe de energie și pricepere: podiumul și laurii învingătorilor, precum și admirația din privirile pasionaților suporteri.

• OSTROVUL LUPILOR • 131

ciocănitoarei încetară. Motorul șalupei mai dudui de cîteva ori în gol, și-apoi se stinse și el.

Vlad își scoase revolverul din buzunar și sări primul pe mal, urmat de Spic.

— Hai Spic, caută urma, șopti el, în timp ce scruta încordat, gata să tragă, malul povîrnit, înecat în bălării. Spic își ridică deodată nasul în vînt și urcînd în fugă malul abrupt, dispăru în pădure.

— După el, strigă Vlad, făcînd semn cu brațul celor doi băieți și ostașilor de pe șalupă să-l urmeze. Spic ne duce la bîrlogul Chiorului....

Acum toți, urcînd malul, alergau prin pădurea de sălcii pe urmele lui Spic, ce gonea mereu înaintea lor, sărind ușor, ca o umbră peste buștenii prăvăliți la fiecare pas — prin desișurile uscate, dese ca peria. Deodată, Scatiul și Babușcă îl văzură pe Spic culcîndu-se, făcîndu-se una cu pămîntul și încremenind cu botul pe labe și urechile ciulite. La un semn al lui Vlad toți se trîntiră la pămînt. În fața lor, printre tulpinele scorburoase ale unor sălcii, se zărea coliba. Alături de ea, bordeiul îngropat în pămînt, în care fusese aruncat «Printul». Lacătul era scos și ușa de scînduri larg deschisă era trîntită de perete. Așadar, Chiorul ajunsese aici înaintea lor.

— Numai să nu fie prea tîrziu... murmură Vlad și întorcînd brusc capul spre ostașii trîntiți la pămînt alături de el, adăugă pe un ton sec:

— Înconjurați coliba!

• OSTROVUL LUPILOR • 132

Peste cîteva clipe, ostașii, trăgînd automatele după ei, dispărură tîrîndu-se pe burtă, prin desișuri.

— Și voi ascundeți-vă după salcia asta, le spuse Vlad celor doi băieți, arătîndu-le o salcie groasă și uscată, ce se ridica din desiș la cîțiva pași de ei... și să nu scoateți capul. S-a înțeles?

Scatiul și Babușcă se ridicară dintr-un singur salt, se ghemuiră la picioarele salciei aproape căzînd peste Spic.

Trecură cîteva minute.

Deodată, cei doi băieți auziră o detunătură și-apoi o rachetă explodă deasupra lor sus, în cinci stele roșii și orbitoare care dansară o clipă în văzduh, și-apoi se prăvăliră, fumegînd. Coliba era înconjurată.

Cu revolverul în mînă, Vlad se ridică și sări în luminiș, strigînd spre colibă, cu o voce limpede și tunătoare:

— Hei, voi cei din colibă! Ieșiți afară... Sînteți înconjurați! Predați-vă!

Din colibă nu veni nici un răspuns.

Vlad tocmai se pregătea să mai facă un pas, cînd Scatiul și Babușcă văzură cum o ploaie de scîntei portocalii fulgerară în fereastra colibei un ropot asurzitor de împușcături, învăluite în fum, cutremură luminișul.

(VA URMA)

TERRA II

Scenariul: TUDOR POPESCU
Ilustrații: ALBIN STĂNESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: **RACHETA «LUCEAFĂRUL», ÎN DRUM SPRE ASTEROIDUL R.M.-12, A SALVAT DOI NAUFRAGIAȚI ÎN COSMOS, CARE, DE FAPT, SÎNT DOI BANDIȚI. LA RÎNDUL LOR, CEI DE PE «LUCEAFĂRUL» SÎNT SALVAȚI DE O RACHETĂ EXTRAPĂMÎNTEANĂ. AJUNG CU TOȚII PE TERRA II. AICI, BANDIȚII SÎNT PEDEPSIȚI PRIN «SCOATEREA ÎN AFARA SOCIETĂȚII», DAR LOR NU LE PASĂ.**

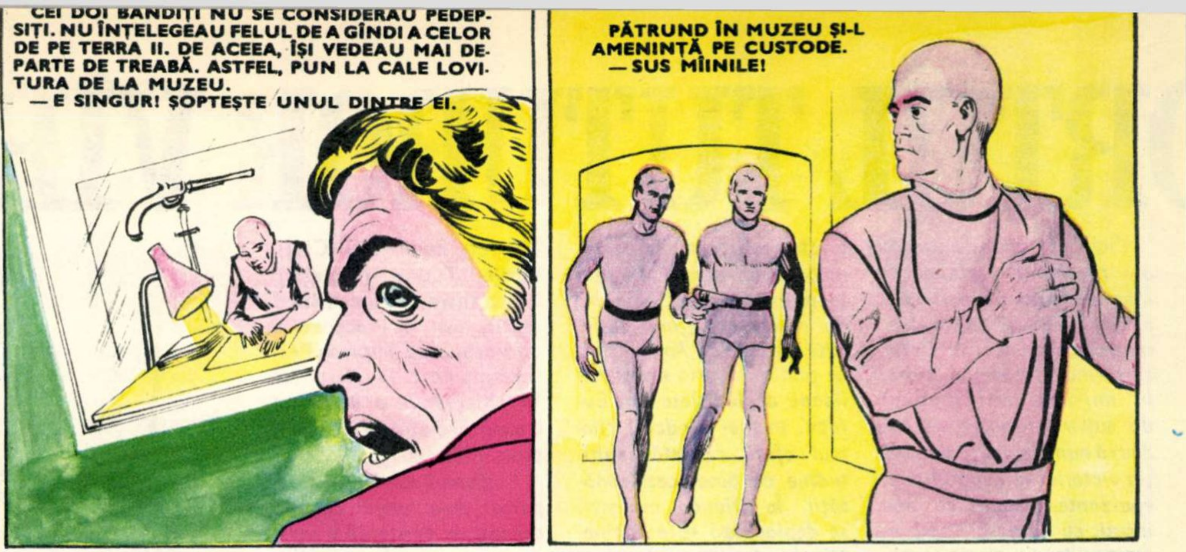
CEI DOI BANDIȚI NU SE CONSIDERAU PEDEPSIȚI. NU ÎNȚELEGEAU FELUL DE A GÎNDI A CELOR DE PE TERRA II. DE ACEEA, ÎȘI VEDEAU MAI DEPARTE DE TREABĂ. ASTFEL, PUN LA CALE LOVITURA DE LA MUZEU.
— E SINGUR! ȘOPTEȘTE UNUL DINTRE EI.
PĂTRUND ÎN MUZEU ȘI-L AMENINȚĂ PE CUSTODE.
— SUS MÎINILE!

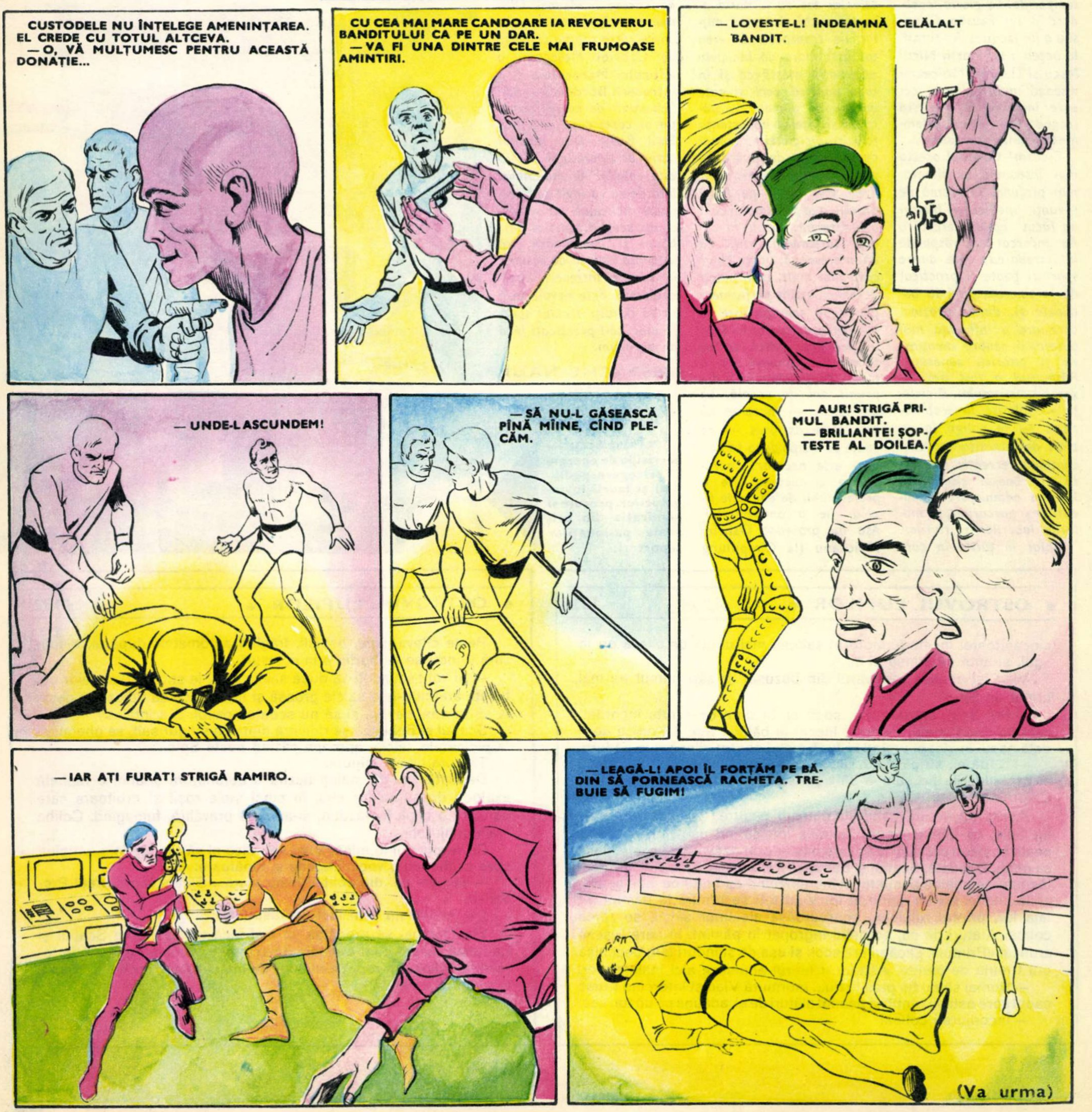
CUSTODELE NU ÎNȚELEGE AMENINȚAREA. EL CREDE CU TOTUL ALTCEVA.
— O, VĂ MULȚUMESC PENTRU ACEASTĂ DONAȚIE...
CU CEA MAI MARE CANDOARE IA REVOLVERUL BANDITULUI CA PE UN DAR.
— VA FI UNA DINTRE CELE MAI FRUMOASE AMINTIRI.
— LOVEȘTE-L! ÎNDEAMNĂ CELĂLALT BANDIT.
— UNDE-L ASCUNDEM!
— SĂ NU-L GĂSEASCĂ PÎNĂ MÎINE, CÎND PLECĂM.
— AUR! STRIGĂ PRIMUL BANDIT.
— BRILIANTE! ȘOPTEȘTE AL DOILEA.
— IAR AȚI FURAT! STRIGĂ RAMIRO.
— LEAGĂ-L! APOI ÎL FORȚĂM PE BĂDIN SĂ PORNEASCĂ RACHETA. TREBUIE SĂ FUGIM!
(Va urma)

GHICITORI MATEMATICE

1. Într-un plic am adus 6 bilete de teatru pe care le-am împărțit la 6 copii, dîndu-i fiecăruia cîte unul. Cu toate acestea, la sfîrșit, în plic se mai găsea un bilet. Făcusem oare împărțeala bine?

2. Azi am cumpărat un caiet pentru care am plătit 1 leu, plus o jumătate din costul lui. Cît am dat în total pe caiet?

3. O pisică are mai mulți pui: pisoi și pisicuțe. Într-o zi ea constată că un pisoi are un număr egal de frați și surioare, dar o pisicuță are de două ori mai puține surori decît frați. Cîți pisoi și cîte pisicuțe avea mița noastră?

INSCRIPȚIE MISTERIOASĂ

Nişte cercetători au găsit pe potecile unui munte, următoarele inscripţii, săpate în stînci, din loc în loc:

DUM..SPE.TÎ..BAE.
R.. U.L.R.S..NA.B.I.

Examinînd cu atenţie aşezarea literelor, cercetătorii au descifrat misterioasele inscripţii: era vorba de indicarea unui loc de întîlnire al unor haiduci.

Descifraţi şi voi — nu e greu.

ADUNARE FANTASTICĂ

Nicuşor a găsit o foaie pe care era notată următoarea adunare:

S E N D +
M O R E
M O N E I

La început n-a şitut ce să creadă şi era s-o arunce, crezînd că e vorba de o glumă. Studiind-o mai cu atenție, și-a dat seama că e vorba de un fel de aritmogrif inversat, în care cifrele au fost înlocuite cu litere.

Problema se pune deci de a găsi pentru fiecare literă cîte o cifră cuprinsă între 0 şi 9, în rest fiind o simplă adunare. Pe această cale el a rezolvat problema în cîteva minute. Puteți face și voi la fel?

Claudiu VODĂ

CUVINTE DERIVATE

Cîte cuvinte noi puteți forma folosind, total sau în parte, numai literele care alcătuiesc cuvîntul «Cutezătorii»?

Ca exemplu, noi vă indicăm cîteva: azot, cuie, cute, cuier, curea, curte, curat, orez, rai, rău, răzui, tei, teu, trai, trei, tort, taur, traiect, trenci, tezaur, zace, zare, zor, zer, zero, zice, ziar.

Mai sînt posibile însă multe alte variante. Căutați-le, dar țineți seama că nu aveți voie să formați același cuvînt la singular și la plural, nume proprii și nici cuvinte mai mici de 3 litere.

Folosiți literele numai în numărul în care ele se găsesc în cuvîntul dat, adică: de două ori I și T și cîte o singură dată C, U, E, Z, A, O, R.

Cei ce găsesc alte cuvinte decît cele de mai sus sînt rugați să ni le comunice.

PERSPICACITATE

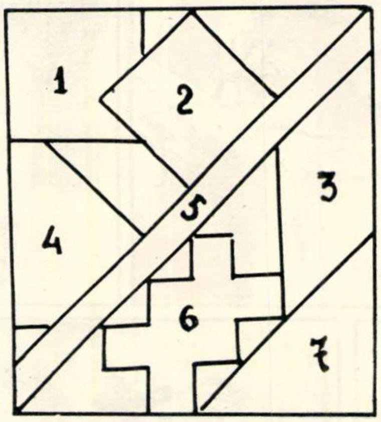

În desenul de mai sus sînt 7 fragmente diferite. Care din ele ocupă porțiunea cea mai redusă din întreaga figură?

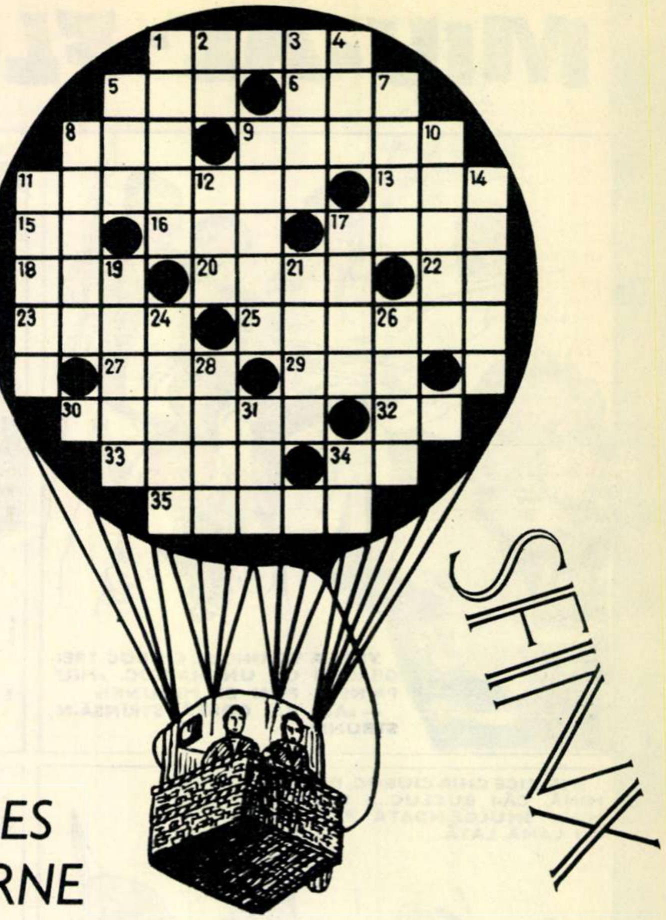

JULES VERNE

ORIZONTAL: 1) Pînă și pe acesta îl prepara căpitanul Nemo dintr-un anumit soi de alge. 5) Secundul căpitanului de pe vasul «Duncan» al lordului Glenarvon. 6) Maiorul din «Copiii căpitanului Grant». 8) Găsit în căptușeala hainei lui Harbert naufragiat pe «Insula misterioasă». 9) Insula pe care au naufragiat căpitanul Grant și doi dintre marinarii săi, singurii supraviețuitori de pe vasul «Britania». 11) «... la 15 ani». 13) Comună în R.S. Cehoslovacă. 15) Iod + potasiu. 16) Rîu în Iliria. 17) Sclavi. 18) Invers, este numele unui personaj din «Copiii căpitanului Grant». 20) «Însemnările călătorului pe...», alt roman al lui Jules Verne. 22) Începe uraganul! 23) O specie de rac de mare. 25) Pește ce călătorește agățat de burta rechinilor, întîlnit în «20 000 de leghe sub mări». 27) «Regele vînătorilor cu cangea» din «20 000 de leghe sub mări». 29) Bătrîna negresă din «Căpitan la 15 ani». 30) Templu din Bombay în care Passepartout a intrat încălțat, fapt pentru care a fost judecat și amendat. 32) Plantă textilă. 33) Ținta pe care trebuia s-o atingă proiectilul președintelui Barbicane și al membrilor Gun-Clubului. 34) Doctorul din romanul cu același nume, care prin experiențele sale fanteziste avea să scandalizeze pe locuitorii Quinquendonului. 35) Personaj feminin din «Un iernat printre ghețari».

VERTICAL: 1) Unchiul imaginar pomenit de căpitanul Hull din romanul «Căpitan la 15 ani». 2) Uraniu, Mangan. 3) Omenos. 4) Negrul care învățase pe maimuța Jup să gătească și să servească la masă. 5) Cîinele din «Insula misterioasă». 7) Nume de papagal. 8) Căpitan celebru menționat în «20 000 de leghe sub mări». 9) Specie de ton întîlnit în același roman. 10) «Cuceritorul » din titlul unui roman de Jules Verne. 11) «... săptămîni în balon». 12) Dublat este un instrument african asemănător cu toba! 14) Hoț de mare, întîlnit în unele romane ale lui Jules Verne. 17) Numele malaez al unei varietăți de arbore de pîine menționat în «20 000 de leghe sub mări». 19) Comun. 21) Personaj feminin din romanul «Mathias Sandorf». 24) Cele cinci sute de milioane ale văduvei... 26) Piatră prețioasă. 28) A dărui ... 31)... un cadou. 34) Primul cuvînt!!!

Dicționar la îndemînă: COP, EAS.

Mihai PĂTRAȘCU

BRAVO, ARADUL!

DINTR-UN DOCUMENT OFICIAL SOSIT LA REDACȚIE, AFLĂM CU DEOSEBITĂ BUCURIE CĂ ȘI ÎN MUNICIPIUL ARAD A LUAT NAȘTERE UN PUTERNIC GRUP **MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII**, ALCĂTUIT DIN 72 DE PARTICIPANȚI.

GRUPUL VA FI CONDUS DE INGINERI DE LA UZINELE «STRUNGUL» ȘI «UZINELE DE VAGOANE» CARE VOR ACORDA ASISTENȚĂ TEHNICĂ ȘI MATERIALĂ TINERILOR TEHNICIENI. DE ASEMENEA, GRUPUL **MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII** DIN ARAD ȘI-A ALCĂTUIT UN INTERESANT PROGRAM DE ACTIVITATE.

DAT FIIND CELE DE MAI SUS, EXCLAMAȚIA DIN TITLU: BRAVO ARADUL!, ESTE PERFECT JUSTIFICATĂ. MULȚUMIND CONSILIULUI MUNICIPAL — ARAD AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR, URĂM NOULUI GRUP MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII CÎT MAI FRUMOASE REALIZĂRI.

Bib Municipal

MIU-AL-FLORILOR

Povestire de
Alexandru **MITRU** și Aurel **TITA**
Desene de Ion **DEAC-CLUJ**

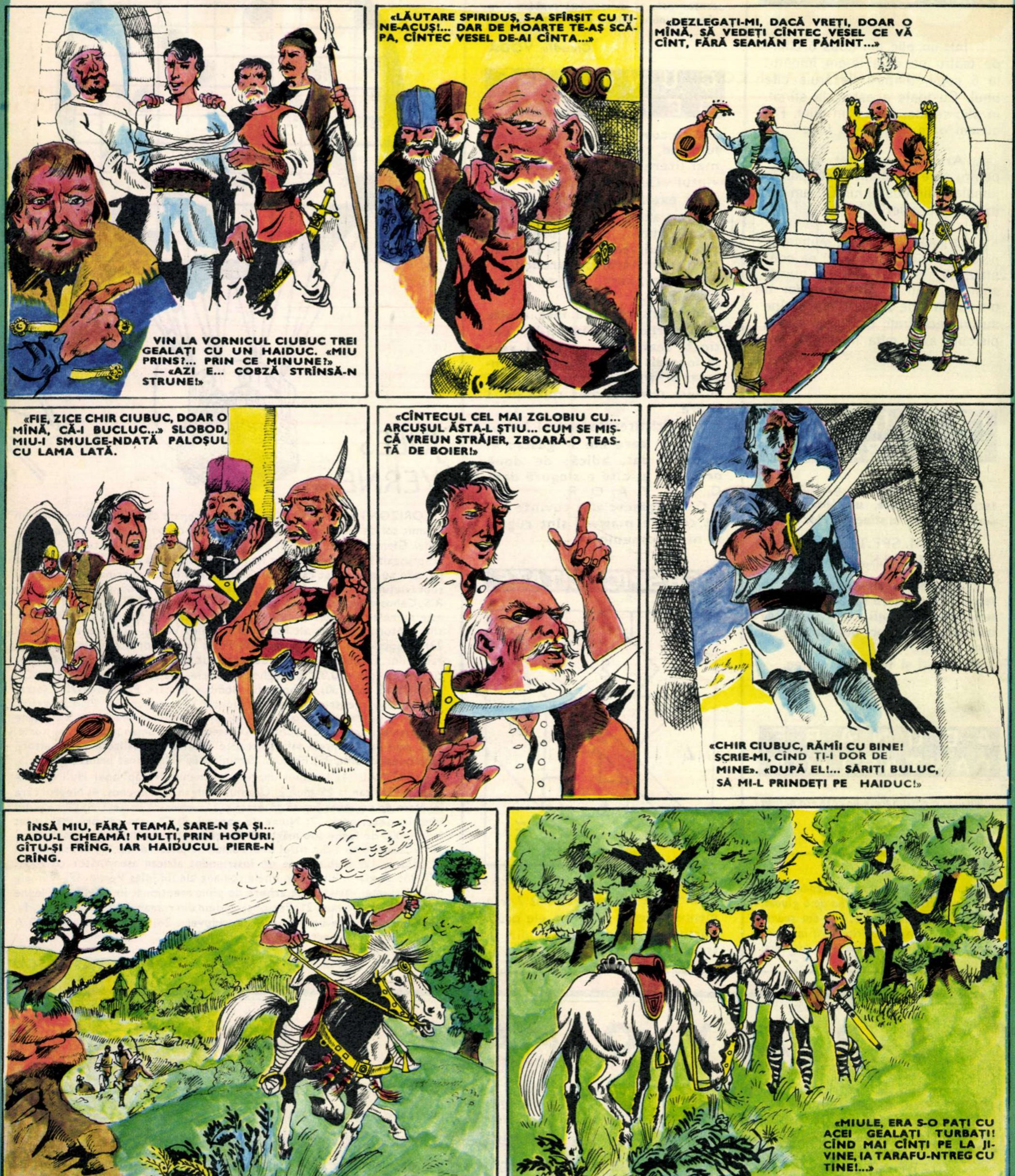
VIN LA VORNICUL CIUBUC TREI GEALAȚI CU UN HAIDUC. «MIU PRINS?... PRIN CE MINUNE!» — «AZI E... COBZĂ STRÎNSĂ-N STRUNE!»
«LĂUTARE SPIRIDUȘ, S-A SFÎRȘIT CU TINE-ACUȘ!... DAR DE MOARTE TE-AȘ SCĂPA, CÎNTEC VESEL DE-AI CÎNTA...»
«DEZLEGAȚI-MI, DACĂ VREȚI, DOAR O MÎNĂ, SĂ VEDEȚI CÎNTEC VESEL CE VĂ CÎNT, FĂRĂ SEAMĂN PE PĂMÎNT...»
«FIE, ZICE CHIR CIUBUC, DOAR O MÎNĂ, CĂ-I BUCLUC...» SLOBOD, MIU-I SMULGE-NDATĂ PALOȘUL CU LAMA LATĂ.
«CÎNTECUL CEL MAI ZGLOBIU CU... ARCUȘUL ĂSTA-L ȘTIU... CUM SE MIȘCĂ VREUN STRĂJER, ZBOARĂ-O TEASTĂ DE BOIER!»
«CHIR CIUBUC, RĂMÎI CU BINE! SCRIE-MI, CÎND ȚI-I DOR DE MINE». «DUPĂ EL!... SĂRIȚI BULUC, SĂ MI-L PRINDEȚI PE HAIDUC!»
ÎNSĂ MIU, FĂRĂ TEAMĂ, SARE-N ȘA ȘI... RADU-L CHEAMĂ! MULȚI, PRIN HOPURI, GÎTU-ȘI FRÎNG, IAR HAIDUCUL PIERE-N CRÎNG.
«MIULE, ERA S-O PAȚI CU ACEI GEALAȚI TURBAȚI! CÎND MAI CÎNȚI PE LA JIVINE, IA TARAFU-NTREG CU TINE!...»

(Va urma)

Cutezătorii Revistă săptămînală. Redacția și administrația: **BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII 1**, Telefon 17.60.10.
Tiparul executat la **COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA SCÎNTEII"**
Prezentarea artistică: Anca **ARGHIR**. Prezentarea grafică: Rozalia **BARANY**